262
1-A
25 NOV 1956

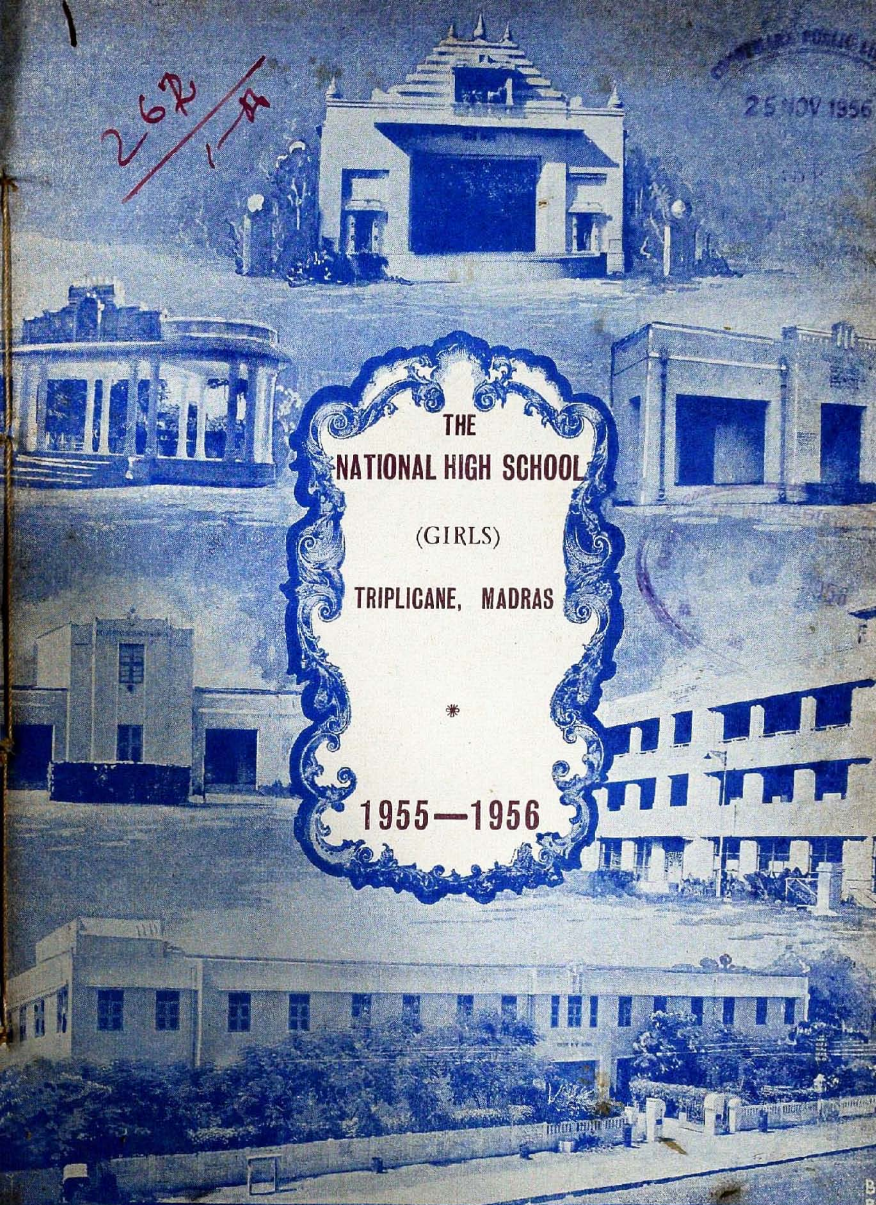

THE NATIONAL HIGH SCHOOL

(GIRLS)

TRIPLICANE, MADRAS

*

1955—1956

VOL. 6 MAGAZINE NO. 1

SRI ANDAL

Our Inspiring Deity

சென்னை திருவல்லிக்கேணி

தேசீய உயர்தரப் பெண்கள் பாடசாலை

பத்திரிகை

மலர் 6	டிசம்பர் 1955	இதழ் 1

கடவுள் வணக்கம்

[கீதம்]

கிருபை கூர்ந்து எமைக் காக்குந் தயாளா !
கீதையை அருளிய பார்த்த சாரதே ! (கிருபை)

திருவல்லிக்கேணி வாழ் மணி வண்ணா !
நித்ய கல்யாணா ! நீயே கதி கண்ணா !
அவலைக் கொடுத்தோன் காட்டினன் வழியே !
அருள் அன்பினை யாம் ஈந்தனம் ஹரியே ! (கிருபை)

SCHOOL MOTTO:

LOVE, SERVICE, SACRIFICE

PRAYER

THIS is my Prayer to Thee, my Lord—
Strike, strike at the root of penury in my heart.
Give me the strength lightly to bear my joys and sorrows.
Give me the strength to make my life fruitful in service.
Give me the strength never to disown the poor or
bend my knees before insolent might.
Give me the strength to raise my mind high above daily trifles.
And give me the strength to surrender my strength to
Thy Will with Love.

Gitanjali.

The National High School (Girls) Magazine

Editor :
Miss. S. SAROJINI

Editorial Committee :

Mrs. M. PARVATHI	Mr. S. BALASARANATHAN
Miss. K. S. SUNDARI	Mr. V. SASTRI
Mr. H. VAIDYANATHAN	Mr. M. K. SESHADRI

The Columns of the Magazine invite articles from Old Students

CONTENTS

	Page
SASHTIABDHAPURTHI CELEBRATIONS SECTION :	
Ourselves ..	3
Editorial Notes ..	4
Sri N. K. Thirumalachariar (A Sketch) ..	5
Our Beloved Founder Felicitated ..	10
Address presented by the Citizens of Madras ..	12
Address presented by the Staff and Students of National High School ..	13
பெண் கல்வி வளர்க்கும் அண்ணல் ..	14
பொன் விழா ..	15
இன்னுமொரு மண்டபம் ..	16
OUR MAGAZINE SECTION :	
A "go as you please car trip" ..	18
The Best Medicine ..	20
The Story of the Invincible Warrior ..	21
The Clever Farmer ..	22
English....should it stay ? ..	23
The Wise Counsellor ..	24
Damon and Pythias—A Play ..	25
A Day off from work ..	26
Do you know ? ..	27
A Strange Experience ..	27
Laugh a While ! ..	28

	Page
குழந்தை உள்ளம் ..	29
நட்பு ..	30
பேனா சொன்ன கதை ..	31
இன்பப் பயணம் ..	32
ஒரு நாள் ..	34
கன்யா குமரி ..	35
கிராமம் ..	36
தெரிந்து கொள்ளுங்கள் !! ..	37
ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகள் ..	38
பூனை வேலை செய்தது ..	39
எனது குறிக்கோள் ..	40
அலுமினியத்தின் சுயசரிதை ..	41
பொறுமையுள்ள சிறுவன் ..	42
தாழ்மையின் சிறப்பு ..	43
மூளைக்கு வேலை ..	44
விடுகதைகள் ..	44
மாதப் பாட்டு ..	45
தமாஷ் பேச்சு ..	45
॥ परोपकार ॥ ..	46
॥ दशाहरा ॥ ..	46
॥ काव्यकण्ठ गणपतिसूरि चरित्र संग्रहः ॥ ..	47
॥ कालिदासस्य चातुर्यम् ॥ ..	47

OURSELVES

We are glad to present the Sixth Volume of our School Magazine.

The year 1954-55 has been full of activities, a few of which we have set out in our editorial notes.

There have been a few changes in the staff this year. Mrs. M. Parvathi, M. A., L. T., a seasoned Veteran in education has been appointed as our Headmistress from June 1955. We extend our hearty congratulations and sincere wishes to her, for a successful term of office as Headmistress. We have immense faith in her capacity and trust that the School will further prosper under her able guidance and experience,

An event of unique importance in our School is the celebration of the Shashtiabdhapurthi of our beloved Founder-Secretary. Indeed 12th October 1955 will ever remain a Red Letter Day in the annals of our School history, when the prominent citizens and public of Madras presented him a Ponnadai and an address enclosed in a Silver Casket, as a mark of their grateful appreciation of his meritorious service to the cause of education.

It is quite appropriate that our beloved Founder should thus be honoured, for it is to his tireless services, ceaseless projects, his indefatigable efforts and breadth of vision, our school and its annexe owe their present position. But for him these would not have seen the light of the day. May God bless him with long life and good health and may he continue to serve the cause of education with unabated zeal and vigour.

EDITOR.

Editorial Notes

Among the notable events of the year, we mention a few here for want of space.

On January 17th 1955, our School children took part in the Youth Rally and Group activities at the Corporation Stadium grounds on the occasion of the Prime Minister's visit to Madras. Our group of gaily dressed girls including one dressed as "Bharatha Matha" standing in the centre of a gracefully decorated truck attracted much attention. The children participated also in the mass drill that followed.

Our children assembled at 8 a.m., on 26th January 1955 to celebrate the Republic Day when Sri A. M. Sambandam hoisted the Flag.

Our pupils staged the classical and religious play "Sri Andal" under the distinguished presidentship of Sri S. Parthasarathy Iyengar, Commissioner of Police on 4th February 1955.

The Seventh Annual Sports Day was celebrated on 9th March 1955. Sri S. A. Govindarajan, Assistant Editor, The Hindu, presided over the function. Mrs. S. A. Govindarajan distributed the prizes.

We celebrated the Vanamahotsavam on 7th July when Sri Rajam Ramaswamy presided and planted a few saplings.

On the Independence Day our School children who were given special training in rythmic drill displayed a pageant in the form of "Asoka Chakra" and performed mass drill. Sri M. Bakthavathsalam, Minister for Agriculture, hoisted the Flag. Our pageant was much appreciated and found its way in the columns of Sports and Pastime.

We are glad to mention that we have two more additions to our School buildings this year, the Saraswathi Vengu Iyer Samskrit Mandap and the Vyjayanthimala Vasanth Mandap.

To perpetuate the memory of his late wife, Srimathi Saraswathi, Sri Vengu Iyer of Malaya donated Rs. 11,111/- towards the erection of the "Saraswathi Vengu Iyer Samskrit Mandap", the foundation for which was laid by Justice Sri S. Varadachariar, on February 6th 1955. The Mandap was constructed in a short period and was declared open by Sri S. Anantharamakrishnan, Managing Director, Messrs. Simpson and Co., (Madras) Ltd. on the 10th of October 1955.

The philanthrophic minded Kumari Vyjayanthimala donated the entire cost of the Vyjayanthimala Vasanth Mandap. The foundation for this Mandap was laid by our Founder-Secretary in April 1955. The Mandap was constructed in record time and was declared open by Sri Gopal Reddi, Chief Minister, Andhra State on 22nd August 1955. Justice P. V. Rajamannar presided over the function. Kumari Vyjayanthimala was pleased to entertain the distinguished audience with a short dance performance in the role of "Sri Andal".

The Sixty first birthday of our Founder was celebrated by the Staff and Children, by the public and by the parents on the 11th, 12th and 13th, October '55 respectively, the details of which appear elsewhere. To commemorate the Shashtiabdhapurthi of our esteemed founder, we hope to construct one more building by January 1956.

Our Founder Secretary

Sri N. K. THIRUMALACHARIAR

who completed his Sixtieth birth day on 11th October, 1955.

We extend our grateful thanks to Dr. P. V. Cherian, President of the Shashtiabdhapurthi Committee and to leading firms who have helped us with advertisements, to distinguished Educationists who have contributed articles, to leading gentlemen and ladies who have sent messages and to all those who, in different ways, associated themselves with us in the celebration of the Shashtiabdhapurthi.

Editor.

Sri N. K. Thirumalachariar

(A SKETCH)

" *When every morning brought a noble chance, And every chance brought a noble knight.*"

Thus sang Alfred Lord Tennyson of the glories of a period of outsanding chivalry and achievements. He hastened to add that such periods have been few and far between.

To the discerning eye it would be clear as daylight that God offers glorious chances in all climes and at all times. For those that can hear His call every morning still brings its "noble chance". But the question is, "Does every chance bring out a noble knight?" The concomittance of the two occurences, the offering of the chance and the emergence of the knight, is rare. When the two do come together, we hail the occasion lustily and long.

It was in March 1941, that a call came to the residents of Triplicane, to put their shoulders to the wheel and heave hard in the matter of the education of their daughters. The Lady Willingdon Training College had to shut its doors on hundreds of girls of the locality, denying them the fundamental right to be educated. Only deep devotion to the noble cause of education, unmindful of considerable sacrifices of time, energy and talent, could produce the urgent action needed. The call was peremptory; *but it found its man.* And he who put his lone shoulder to the wheel and continued to strain every nerve was Sri N. K. Thirumalachariar.

By profession an advocate, Sri Tirumalachariar had been moulded by the Divine hands of Providence into a worker in the field of education, the least recognized aspect of national development some thirty five years ago. His services to education started as early as 1920-1921. He got into actual admininistration of running a school in 1928 when he took over the management of a girls' school, now known as 'Kanakavalli Elementary School'. In 1931, the Sama Rao Elementary School, founded in the later half of the last century, was in dire need of some one to help it to continue to exist, and guide it to discharge its responsibilites. This provided Sri Thirumalachariar with his second venture in the actual running of a school. Under his fostering care, the elementary school grew rapidly and gave rise in 1923 to a mixed Middle School for girls and boys, The National Secondary School. The mixed Secondary School ran parallel sections for boys and for girls. The Elementary school itself remarkably retained its original individuality.

With all the odds against him, odds that would have made any less resolute soul quail

before them, Sri N. K. Thirumalachariar took up the challenge of 1941. To found a school without buildings or funds, required indefatigable energy, unflagging zeal, steadfast devotion and unstinted service and sacrifice. Sri Thirumalachariar had, however, one great asset, in fact, the greatest asset one can have. He had infinite faith in God, in Lord Sri Parathasarathy, the Heavenly Charioteer of the lives of the godly. Equipped with this asset and a donation of just one hundred rupees from Sir Meveral Statham, the then Dircctor of Public Instruction, Madras, Sri Thirumalachariar set himself the task of founding a a girls' high school. In 1941 itself, he set on its feet an incomplete high school, with classes from 5th class to Fourth Form. Now the mixed school split into two, a High School purely for gils and a Middle School purely for boys. In the course of eight years, the school for boys also changed into a High school.

The National High School (Girls), thus started, had more than the usual quota of trials and tribulations. But with his usual trust in the Almighty, the Founder piloted it through its vicissitudes of fortune, till, at last, the public began to appreciate his labours aud the work done. Help began to trickle in, in the shape of men and materials. With the help of a Committee of Management, the Founder made the institution blossom into a premier institution of the State. To-day within the premises of the school stand its extensive main buildings, a Domestic Science Block, the Kamala Nehru Hostel the Saraswathi Vengu Iyer Samskrit Mandap, the Kala Mandap, and the Vyjayanthimala Vasanth Mandap. To those that know what a slum the place was as late as ten years ago, it appears that the whole place has been changed as with the wave of a magic wand. It is no wonder that Dr. Sir C. P. Ramaswami Ayyar, in his own inimitable humour, called Sri Tirumalachariar a magician.

On another occasion Sir C. P. Ramaswami Ayyar said that Sri Thirumalachariar had joined the galaxy of remarkably succcessful beggars headed by such illustrious sons of India as Mahatma Gandhi and Pandit Madan Mohan Malavia. Unable to bear the sight of the sufferings of the poor, Oliver Goldsmith, poignantly, almost, hystrically, cried out that God, who had given him a heart that would feel for the poor, had not given him the means to relieve their suffering. Placed in a worse position, Sri Thirumalachariar, the stern realist that he was, took a calm and practical view, and took the the 'bowl', for the glory of education. To put it briefly, Sri Thirumalachariar had a 'mission' in life. "No man can become a saint overnight" said Thomas Carlyle. It is equally true that no man can suddenly became the architect of institutions like the National High Schools. It will be interesting and instructive to learn how God fashioned him for His own purpose and how Sri Thirumalachariar equipped himself to play his part nobly and manfully.

Born on 17-9-1895, in the little village of Kilaputhaneri in Tirunelveli District, Sri Thirumalachariar had his primary education in Kodaikanal Road. He completed his Intermediate course in Madura, in the American College. In June 1914, he came to Madras and got admitted into the Christian College, where he took his degree in Philosophy in 1916. Entering Law College, he took his B. L. Degree in 1918. After one year of apprenticeship under Sri K. Bashyam Iyengar, he got enrolled as an advocate of the Madras High Court, in 1919. In the early years of his profession, he had taken up practice in the Appellate side and had the advantage

of working in big zamindari and temple cases with Sri Alladi Krishnaswami Iyer and Sri K. Srinivasa Iyengar, against stalvarts like Sri T. Rangachari and Sri S. Varadachariar. Later, he switched on to the original-side and worked in heavy war cases along with Sir C. P. Ramaswami Aiyar. After some ten or twelve years, he practically confined himself to the original side of the High Court.

In 1921, when working with Sri K. Bashyam Iyengar, Sri Thirumalachariar captured the imagination of Sri S. Srinivasa Iyengar as a young man of great ability and enthusiasm. He was to help in re-organizing the political situation of the State and was put in charge of organising the large classes of elementary school teachers throughout the State. It was thus that Sri Thirumalachariar was initiated in the realm of educational activities. In the same year, The Madras Provincial Elementary Teachers' Conference met in Madras and Sri Thirumalachariar was elected the Chairman of the Reception Committee. A number of useful resolutions were passed at the conference and Sri Thirmalachariar had his own share in drafting them and piloting them through.

Along with Sri Srinivasa Iyengar, Dewan Bahadur T. M. Narayanaswami Pillai, Sri R. K. Shunmugam Chettiar and Sri M. C. Rajah, he toured throughout the whole State organising teachers' associations. In 1928, one of his friends, Sri T. Sanjeeva Mudaliar entrusted to him the responsibility of running a girls' school in Thiruvatteeswaranpet. In 1931, he took over the management of the N. Sama Rao Elementary School. For seven years he worked hard as a member of the District Educational Council which was then in charge of elementary education in the city.

The last ten years must be considered a great sacrifice in his professional career. Deeply absorbed in his pioneering work in education, he had hardly any time to practice his profession. Believing fully that the hidden hands of Merciful Destiny will arrange for a comfortable life in its own mysterious and benevolent way, he has dedicated his life to the cause of education. Benign Providence has not disappointed him. His profession takes up less of his time, but provides him with enough and to spare, and at the same time leaves him a great part of his time and energy to be spent on work for the schools which have become dear to his heart.

In 1946, the Government recognized Sri Thirumalachariar's merit and services and conferred on him the title of " Rao Sahib ". This recognition though belated, was the cause of great joy to his numerous admirers and friends. A very pleasant function was spontaneously got up by the Citizens of of Madras to felicitate him. Glowing tributes were paid to Sri Thirumalachariar on the qualities of his head and heart.

Selfless service to fellowmen is as much acceptable to God as it is recognized by Governments and Society. It is no wonder therefore, that Divine Dispensation works out a Law of Compensation. It has blessed Sri Thirumalachariar with a family that would gladden any heart. Sri Thirumalachariar's wife, Srimathi Kanakavalli Ammal co-operates with him in all his undertakings and identifies herself with the thousands of children who become the wards of her husband. His daughter Srimathi Chandra and his son Sri Venkatesa Chellappa are both well settled in life and well provided for.

Chief among the various qualities of Sri Thirumalachariar, so familiar to his friends

and co-workers, is his abiding faith in the Almighty. Placed in tight corners, he would always hope for some providential help, and help did come every time, often from unexpected quarters. Fairly frequently, even when every reasonable hope seemed to fade away altogether, sudden changes for the better retrieved the position. Coupled with this faith in God, is to be found also a strong faith in the goodness of fellowmen. Finance never worried Sri Thirumalachariar; he never started his ambitious schemes with initial funds.

Perhaps the second greatest factor contributing to Sri Thirumalachariar's success is his habit of being ever active, ever thinking of the next step forward. For him to waste a minute without useful thinking is unnatural. Ceaseless striving and perpetual planning give him a drive that is very rare. With his suave manners, he is able to win the affection and co-operation of his fellow-workers, his staff and his children. His large circle of friends, both with the Government and the people, secures him the necessary help whenever he is in need of it. His optimism is so strong that he never fears defeat.

Perhaps the main spring of all virtues is his deep sense of gratitude for even the slightest help rendered. He has the unique ability to remember for long even such things as kind words, coupled with the ability to forget and forgive, if ever a slight is offered. Men in public life, it is said, must give up sensitiveness. Sri Thirumachariar does have his rebuffs, but he chooses always to remind himself of the bounty of really noble hearts. For him 'light persists in the midst of darkness'. To-day, he often feels overwhelmed by gratitude when he thinks of how much he owes to friends and co-workers. Of the long list of such friends, he would place first Dr. T. S. Thirumurthi, who for a period of eleven years shared his toils and responsibilities, hopes and fears, and was his staunchest friend, philosopher and guide.

Since Dr. T. S. Thirumurthi disappeared from our midst, Sri C. R. Srinivasan, a seasoned veteran in public service, a sound economist and an able and wise administrator has been guiding the fortunes of the varied undertaking of the National Education Society and has been guiding the Founder-Secretary as a beloved elder brother.

Sri Thirumalachariar's outlook and approach to many problems have indicated a strong individuality and originality. Long before the Central Government thought of reorganisation of Secondary Education with particular reference to diversified courses, including specific courses in Domestic Science and fine arts for girls, he had such courses introduced as an integral part of the curriculum in the Girls School.

The Kala Mandap, an Open Air Theatre that was the first of its kind in our country, was another innovation of Sri Thirumalachariar. Since its construction, Gevernment both in the State and in the Centre, have sedulously encouraged the idea of such facilities for fostering cultural activities. The Kala Mandap has now become an international centre of culture, having received on its platform, cultural delegations from China and Russia, and troupes of the M. R. A. The Kala Mandap strikingly indicates Sri Thirumalachariar's love of art and culture. The Vyjayanthimala Vasanth Mandap bids fair to be another innovation in the same direction, well conceived and successfully executed.

A firm believer in the maxim "A healthy body in a healthy mind', Sri Thirumala-

chariar has always stressed the value of physical education both as an end in itself and as a means to a greater end. His interests in this direction have taken shape in the form of the remarkable pageants organised in The National High School (Girls). In a short period, four pageants, the Swastik, the Lotus, the India and the Asoka Chakra Pageants have been organised and almost perfected. These have made cover page pictures in magazines devoted to sports.

Sri Thirumalachariar is a great lover of Sanskrit, the 'language of the God'. Everyday the school rings with the singing of vedic hymns in perfect melody. Scholars like Sri K. M. Munshi, Sri N. Chandrasekara Iyer, Sri C. D. Deshmukh and Sri Raghuvir, have expressed joy and appreciation at these recitals. Just when Sri Thirumalachaiar was feeling that he should provide a separate hall for the teaching of this 'Deva Basha' the Divine Providence brought Sri Vengu Iyer from far off Malaya and made him joyfully donate the entire cost of a "Saraswathi Vengu Iyer Samskrit Mandap."

The Kamala Nehru Hostel has the unique distinction of being the only institution in South India, of which the foundation was laid by the most outstanding world figure of our age, the architect of our nation, our beloved Prime Minister, Pandit Jawaharlal Nehruji. With the blessings of such an illustrious son of the land of saints, and under the fostering care of Sri Thirumalachariar, no effort is spared to make the Hostel serve the community of girl boarders.

To stand inside the school compound and contemplate the imposing edifices all around, remembering all the time, that not at a distant past, the whole place was a repulsive waste, to try to gauge the planning and the labour involved in bringing about these miraculous changes, is truly awe-inspiring. The citizens of Madras have time and again expressed their gratitude to the untiring efforts and boundless services of Sri N. K. Thirumalachariar in eloquent words from many platforms. As a mark of their appreciation and respect, they have erected the Kala Mandap. But the greatest testimony to his tireless services and achievements and a source of his own humble satisfaction, will be the school itself. He is the school and the school is he.

Sri N. K. Thirumalachariar completed sixty years last October. The Shashtiabdhapurthi was an occasion for spontaneous outbursts of affection and appreciation. A committee of leading citizons of Madras presented him an address in a beautiful casket in the shape of Asoka Pillar, and covered him with a "Ponnadai" Shri Sri Parkasa, Governer of Madras presided. An account of the grand function appears elsewhere.

May He take Sri N. K. Thirumalachariar to greater glories and peace and joy.

Our Beloved Founder Felicitated

No Visitor to Madras, whether of our own land or from other countries, misses the chance to visit the School with its annexe. The School, the Kala Mandap, an open air theatre, the Kamala Nehru Hostel, the Vyjayanthimala Vasanth Mandap and all the other adjuncts of the School have drawn visitors from far and near and with them their deep appreciation of the School and its achievements.

The citizens of Madras have time and again expressed their gratitude to the great architect of these buildings for his untiring efforts and boundless services in eloquent words from many a platform. As a mark of their appreciation and respect they have erected the Kala Mandap. Not satisfied with this, they long waited for a golden opportunity to further express their boundless gratitude and deep appreciation and sincere love to our beloved Founder-Secretary. They know full well that his services are not small and limited which could be measured and repaid in any way; however they availed of his 61st birthday as the most opportune moment to show their regard for him.

The leading citizens of Madras formed a Committee with Dr. P. V. Cherian as the president and celebrated our Founder's 61st birthday with great enthusiasm and pomp on the 12th of October, 1955.

The function was held at the Kala Mandap and was attended by a large gathering which consisted of the prominent citizens of Madras. Shri Sri Prakasa, the Governor of Madras presided over the function.

The high light of the function was the presentation of a "Ponnadai" and an address in praise of the services of Sri N. K. Thirumalachari. The address was enclosed in a beautiful silver casket shaped like Asoka Stupa, and this was presented by the Governer to our Founder-Secretary who was the chief guest of the occasion. It will not be out of place to mention here that the presentation of Ponnadai is the greatest honour conferred on any one in Tamil Nad.

On this occasion a costly silk saree was presented to Mrs. Kanakaratnam Thirumalachari by the staff of the National Girls and Boys schools, as a token of their regard for her.

Addresses by the Staff and Pupils of The National High Schools, Triplicane, N. Sama Rao Ele. School, addresses by the old students of the school and the residents of the Kamala Nehru Hostel were also presented to our Founder. Several presents and messages wishing the function success were received from friends, well-wishers and leaders from all over India.

The presentation of addresses was then followed by several speeches in praise of Sri N. K. Thirumalachari and his services in the cause of education and in particular, Women's Education. Dr. P. V. Cherian, Raja Sir M. A. Muthia Chettiar, Sri C. Subramaniam, Sri C. R. Srinivasan, Justice P. V. Rajamannar were some of the distinguished speakers who paid glowing tributes to his services.

It is but appropriate that our Founder should thus be honoured; for, it is to his tireless services, ceaseless projects, his indefatigable efforts and breadth of vision, our school and its annexe owe their present position. But for his unstinted labour, Triplicane would not have had

the benefits of the two large educational institutions namely, The National High School (Girls) and The National High School (Boys). He has demonstrated how selfless devotion and missionary zeal are more important than money for success in the service of any cause. People have watched with interest and with increasing admiration our Secretary's career in the service of the cause of education and all appreciate his zeal and single minded devotion, transparent sincerity, his hard and selfless work.

As our Education Minister has pointed out it is more difficult to manage successfully a girls' high school than a boys' high school and if there were more persons like him, it would be a blessing to society and a help to the government. The Governor in his speech paid tributes to the services of our Founder and said that persons like him with their close and intimate work in the sphere of education would be able to help the government and other authorities in the realisation of the real value that education should subserve, and in the reorientation of education to meet the needs of the times. He was pleased to see the demonstration by the citizens of their gratitude to Sri N. K. Thirumalachariar who had served the cause of education and congratulated him on the fact of his service being recognised in such fashion and his receiving the devotion and gratitude of the people, rather than on his attaining the age of sixty.

Our Founder then thanked the Governor and others present for their affection and the expressions of regard shown to him. In his usual simplicity he said he deemed the honour as shown more to the Institutions than to himself and expressed his opinion that the high school for girls should never become a college. That is an unusual desire, as it is customary on such occasions for the Founder to request the Public and Government to help such high schools to grow in to colleges. Only an eminent educationist like Sri N. K. Thirumalachariar who has studied well the type of education for girls, and who is more inclined towards the religious and cultural side of women's education, could express such a wish.

An attractive and richly illustrated Souvenir containing a life sketch of our Founder and the history of the institutions founded by him was brought out on the occasion.

The function was wound up with a vote of thanks proposed by Sri C. R. Srinivasan, who made a special mention of the services of Mrs. Kanakarathnam Thirumalachari in her own way by co-operating with her husband in his great work.

May God bless our Founder-Secretary with long life, sound health and strength to continue his mission with added fervour and zeal.

S. S.

Address presented by the Citizens of Madras

TO

Sriman N. K. Thirumalachariar, B.A., B.L.,

Founder, The National High Schools (Boys) & (Girls),

On the occasion of his

Shashtiabdhapurthi Celebrations

BELOVED SIR,

We, the citizens of Madras, offer you our hearty congratulations and felicitations on this happy day of your completing sixty years. The Shashtiabdhapurthi is an occasion of outstanding spiritual value, for dedicating oneself to the service of one's fellow-men and through them to God's service. In your case, it is one of rededication, as you have already long devoted all your time and energy and to His Service, spreading the light of knowledge wisdom to the children of our city.

This celebration, we take to be an opportunity for us to record and give expression to our appreciation and deep sense of gratitude of the selfless labour you took upon yourself, out of your boundless love for children, and the realization that true progress can come only from an educated and enlightened society and that education must be suited to national traditions and genius.

Sir, your genial temper, suave manners unlimited love for all, particularly children, your unstinted service in the cause of education involving great self-sacrifice, and your faith in the goodness of others have endeared you greatly to all of us. This debt of gratitude, we cannot adequately express, much less discharge. With its annexes, the National High School (girls) is a standing monument of your selfless devotion to a noble cause. Posterity will remember you with love and gratitude, as a noble son of our State.

Your greatest asset, Sir, is an abiding faith in the unbounded grace of God. May Lord Parthasarathy and the Divine Mother, Andal, shower all blessings on you, your beloved wife and all the other members of your family!

We remain,

Ever Yours in Public Service,

12th October 1955

CITIZENS OF MADRAS.

Our School Celebrates the Sashtiabdhapurthi of our Founder

(11th October, 1955)

The Chief Guests of the day with the Heads of the National High Schools (Boys and Girls).

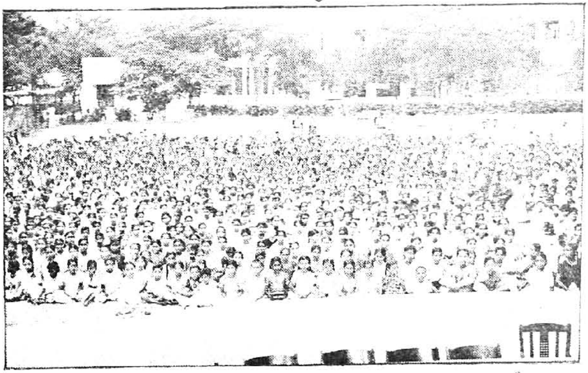

A gathering of children to celebrate the Sashtiabdhapurthi of our Founder.

Welcome to the Chief Guests of the day.

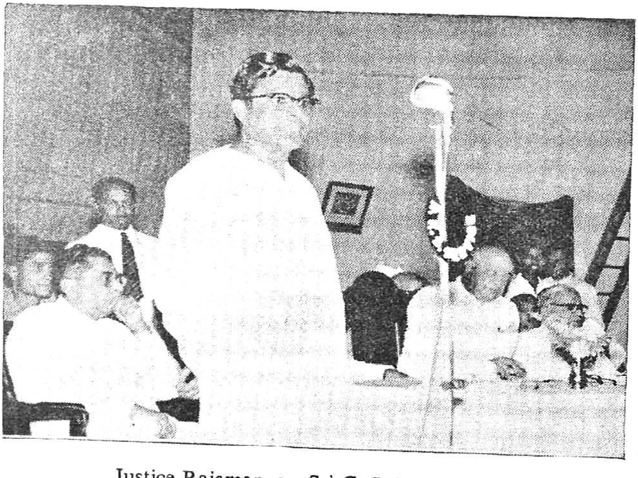

Justice Rajamannar, Sri C. Subramaniam,
Dr. P. V. Cherian and Sri C. R. Srinivasan.

The Governor presents Ponnadai and Asoka Stupa to our Founder.

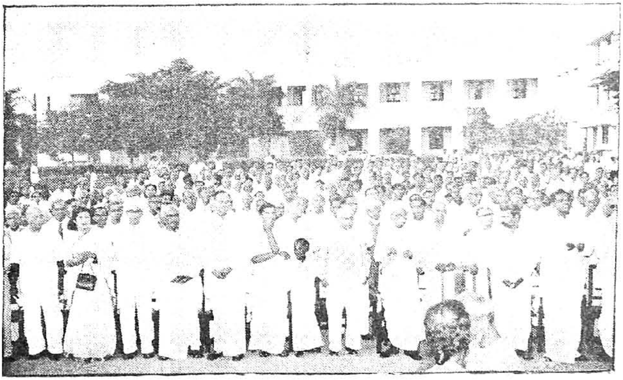

The elite of Madras have assembled to honour our Founder.

Kumari Vyjayanthimala who donated the entire cost of the Vasanth Mandap.

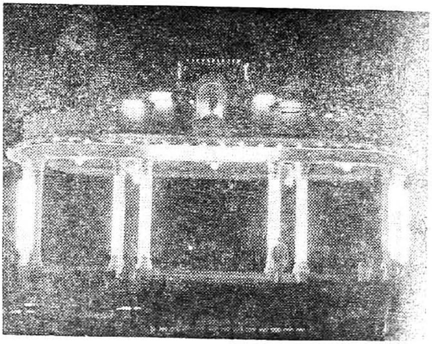

Vyjayanthimala Vasanth Mandap.

Sri Gopal Reddi declares open the Vasanth Mandap.

Address presented by

THE STAFF AND PUPILS OF

THE NATIONAL HIGH SCHOOLS, TRIPLICANE,

ON THE OCCASION OF THE

Shastiabdhapurthi Celebrations

OF OUR FOUNDER SECRETARY.

WE, THE STAFF AND PUPILS OF THE NATIONAL HIGH SCHOOLS, OFFER OUR FELICITATIONS TO YOU, SIR, ON YOUR SIXTY-FIRST BIRTHDAY. WE ARE DEEPLY INDEBTED TO YOU FOR YOUR KEEN INTEREST IN THE WELFARE OF THE TEACHERS AND PUPILS THAT COME UNDER YOUR FOSTERING CARE.

WE SEE, SIR, THAT YOUR DREAMS IN THE PAST HAVE BECOME REALITIES IN THE SHAPE OF TWO FULL FLEDGED HIGH SCHOOLS, ONE OF WHICH IS HOUSED IN THE BUILDINGS WE SEE ROUND US TO-DAY. THE PUPILS, (PAST & PRESENT) OWE A DEEP DEBT OF GRATITUDE TO YOU, SIR, FOR HAVING GIVEN THEM AN OPPORTUNITY TO GET THEMSELVES EDUCATED IN THE REAL SENSE.

YOU ARE EVER ENTHUSIASTIC AND OPTIMISTIC AND THESE CHARACTERISTICS OF YOURS, COMBINED WITH YOUR GREAT FAITH IN GOD, HAVE ALWAYS HELPED YOU TO ACHIEVE YOUR AIMS AND OBJECTS FULLY. WE OFFER YOU, OUR WILLING CO-OPERATION AND SERVICE IN ALL YOUR FUTURE PROJECTS.

MAY LORD PARTHASARATHY SHOWER HIS BLESSINGS ON YOU AND GIVE YOU THE SAME STRENGTH AND VIGOUR TO CONTINUE YOUR SERVICE.

பெண் கல்வி வளர்க்கும் அண்ணல்

வாழ்க்கையில் வெற்றியும் புகழும் அடைவதென்பதே மக்கள் அனைவருடைய குறிக்கோளாகும்.

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று"

என்ற வள்ளுவர் மொழிக்கிணங்க ஒவ்வொருவரும் புகழுடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும். எவ்வாறு புகழுடைவதென்றால் செயற்கரிய செயல்களைச்செய்து பெறவேண்டும். மேலும், தன்னம்பிக்கை, ஊக்கம், உழைப்பு, உற்சாகம் ஆகியவைகளும் வேண்டும். முயன்றால் முடியாததும் உண்டோ? தன்னம்பிக்கையோடு ஒரு காரியத்தைத் தொடங்கி ஊக்கத்தைக் கைவிடாது முயற்சி செய்யின் எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி காண்பது நிச்சயம். கலங்கா உள்ளமும், பொறுமைக் குணமும் உடைய ஒருவர் எத்தகைய கடினமான காரியத்தையும் வெற்றிபெறச் செய்து முடிப்பர். "தன்னம்பிக்கையோடு முயற்சி செய்; வெற்றி உன்னுடையதே" என்று ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார்.

சமுதாயத்தில் வாழும் மக்கட்குத் தொண்டு செய்வது நம்முடைய முக்கிய கடமையாகும். அத்தொண்டு எத்துறையிலும் இருக்கலாம். அறியாமை என்னும் இருளால் சூழப்பட்டுள்ள மக்களுக்குக் கல்வி என்னும் ஒளியை ஒளிரச் செய்வது மிகவும் முக்கிய தொண்டாகும். ஒரு சிலர் இக்கடமையை உணர்ந்து தொண்டு செய்ய முன் வந்தனர். அவர்களிலும் ஆண்களுக்குக் கல்வி அறிவை அளிக்க வந்தவர் பெரும்பான்மையோராவர். பெண் கல்வியை வளர்க்க வந்தவர் சிறுபான்மையோரே. அவர்களுள் நமது பாடசாலையின் காரியதரிசி அவர்கள் மிகவும் போற்றுதற்குரியாவர்.

நமது காரியதரிசி அவர்கள் மன்மத ஆண்டு, புரட்டாசித் திங்களில், ஆயில்ய நட்சத்திரத்தோடுகூடிய நன்னாளில் ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணையங்கார் என்பவருக்கு அருந்தவப் புதல்வராகத் தோன்றினார்.

இவர் தமது சிறுவயது முதற்கொண்டே விடாமுயற்சியினாலும், புத்தி கூர்மையாலும் ஆங்கிலக் கல்வியை நன்கு கற்று வழக்கறிஞர் தொழிலில் ஈடுபட்டார். வழக்கறிஞர் தொழிலில் ஈடுபட்டாலும் மக்கட்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் இவருள்ளத்தில் வேரூன்றி இருந்தது. அதன் பயனாகவோ அல்லது, "பெரியோர்களின் வாழ்க்கையானது மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும். அதைப் பின் வருவோர் பின்பற்ற வேண்டும்" என்ற உயரிய கொள்கையின் பயனாகவோ நமது தேசிய உயர்தரப் பாடசாலை தோன்றியது.

நமது காரியதரிசி அவர்கள் நற்பண்புகளால் இனியவர்; விநோதமாகப் பேசி யாவரையும் கவரவல்லவர். அன்பு முதிர்ந்த கனி போன்றவர்; பெருமைக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவர்; கடவுள் பக்தி நிரம்பியவர்; ஆயினும் சிறிதும் தற்பெருமை இல்லாதவர்; கற்றார்க்குக் கனி போன்றவர்; உற்றார்க்கு உயிர் போன்றவர்; தந்திரங்களை நன்கு அறிந்தவர்; ஆலோசனை கூறுவதில் அதிவல்லவர்.

இத்தகைய அரும்பெருங் குணங்கள் நிரம்பிய இவர் பாடசாலைக்குப் புதியதோர் இடம் வேண்டுமென்று நினைத்தார். கண்டார் இவ்விடம்; சகுனங்களும் கண்டார். அதற்குரிய பொருள்களைத் தேட முயன்றார். மெய் வருத்தம் பாராது அல்லும் பகலும் உழைத்தார். இவருடைய சலியா உழைப்பினைக்கண்ட சென்னை வாசிகள் இவருக்கு உதவிபுரிய முன்வந்தனர். விடாமுயற்சியின் பயனாகக் கட்டிடங்கள் எழுந்தன. மாணவிகள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். சென்னை நகர மக்கள் பெருமிதம் கொண்டனர். சூடிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடியும் மகிழ்ச்சியுடன் கடைக்கண் நோக்கினாள்,

இயல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பிரிவை யுடைய தீந்தமிழ் வளரலாயிற்று.

இத்தகைய செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த இச் சிற்பியைப் 'பெண் கல்வி வளர்க்கும் அண்ணல்' என்று கூறினால் அது மிகை யாகாது. இத்தகைய அரும்பெருங் குணங்கள் நிறைந்த நம் அண்ணலாருக்கு அக்டோபர் மாதம் 11 ஆம் நாளில் அறுபதாண்டு முடிந்து அறுபத்தொன்றாவது ஆண்டு ஆரம்பமாயிற்று. நம் அண்ணலார் பல்லாண்டு வாழவும் அண்ணலாரின் குலம் வாழையடி வாழையாகத் தழைத்தோங்கவும் எல்லாம் வல்ல முருகப் பெருமானை வேண்டுகின்றேன்.

வித்வான் S. B. ஸாரநாதன்.

பொன் விழா

நம் பள்ளி ஏட்டிலே பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படவேண்டிய பொன்றாப் புகழ் வாய்ந்த நாள் 1955-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 12-ம் நாள். அந்நாள் நம் ஸ்தாபகரின் சஷ்டியப்த பூர்த்தி கொண்டாடிய நன்னாள். இவ்விழா நம் பள்ளியில் மூன்று நாட்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டது. இவ்விழாவில் மாணவ, மாணவியர் மட்டுமன்றி, ஏனைய பெரியோர்களும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளுமாறு செய்தது போற்றத்தக்கதாகும்.

பெண்கல்விக்காக அதிகமாகப் பாடுபட்டு அளவில்லாத பெரும் புகழை அடைந்தவர் நம் பள்ளி ஸ்தாபகர். மெய் வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது கருமமே கண்ணெனக் கொண்டவர். விடா முயற்சியையே வழிகாட்டியெனக்கொண்டு நல்ல நெறியிலே நடந்து கல்விக்காகவும், கலைக்காகவும் பல அரியதொண்டுகள் செய்கிறார். நம் பள்ளியில் காண்பவர் கண்களையும், கருத்தையும் கவரும் எழில்மிக்க கலாமண்டபம், குடும்ப நிர்வாகப் பகுதி (Domestic Science Block), லட்சியப் பெண்ணின் பெயராலே ஒரு விடுதி (Kamala Nehru Hostel), வைஜயந்தி வசந்த மண்டபம் வடமொழிக்கு ஒரு மண்டபம் (Saraswathi Vengu Iyer Samskrit Mandap) முதலிய பல கட்டிடங்களை எழுப்பியுள்ளார். இத்தகைய பேரறிஞரைப் பாராட்டுதற்கு ஒரு சிறந்த நாள் கிடைக்க வேண்டுமென்று நாம் கண்ட கனவு நனவாகியது.

11-ம் தேதி மாலை 5-30 மணிக்கு முதல் நாள் விழா ஆரம்பமாயிற்று. அதில் மாணவ, மாணவியர் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். இன்னிசைகளும் உபநிஷத்துக்களும் நடைபெற்றன. மாணவ, மாணவியர் ஒவ்வொரு மொழியிலும் நம் ஸ்தாபகரைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துகள் கூறினர். பிறகு மங்களம் பாடியதும் இரவு 7 மணிக்கு அன்றைய விழா முடிவடைந்தது. அன்று மாணவ, மாணவியர் அனைவருக்கும் இனிப்புப் பண்டங்களும், பழங்களும் கொடுக்கப் பட்டன.

மறுநாள் 12-ம் தேதி மிகவும் புனித நாள். அன்றைய விழாவிற்கு நம் சென்னைக் கவர்னர் ஸ்ரீ ஸ்ரீ பிரகாசா அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். மற்றும் பல பிரமுகர்களும், பெரியோர்களும் விழாவில் கலந்து கொண்டனர். டாக்டர் P. V. செரியன் அவர்கள் வரவேற்பு கூறினார். பிறகு வடமொழியில் சுலோகங்கள் சொல்லப்பட்டன. நம் பள்ளியின் இசைக்குழுவினர் இனிய கீதங்களைப் பாடினர். தேசிய உயர்தர ஆண் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியரான ஸ்ரீ N. S. விஸ்வநாதன் அவர்கள் பல இடங்களிலிருந்தும் வந்த ஆசிச் செய்திகளைப் படித்தார். நம் பள்ளியின் பிரிவுகளாகிய பல சிறு பள்ளிகளும் அன்றைய விழாவில் பங்கெடுத்துக் கொண்டன. அப் பள்ளிகளின் சார்பில் ஒரு சிலர் நம் ஸ்தாபகரை வாழ்த்திப் பல பரிசுகள் அளித்தனர்.

நம் பள்ளியில் இருக்கும் விடுதியில் உள்ளவர்களும் இப்புனித விழாவில் கலந்து

கொண்டனர். விடுதியின் சார்பாக குமாரி லக்ஷ்மி அவர்கள் வாழ்த்துப்பத்திரம் வாசித்தார்கள். விடுதியிலுள்ளவர்கள் பல அன்பளிப்புகளை நம் ஸ்தாபகருக்கு அளித்தார்கள். கோஷம் முழங்க, நம் ஸ்தாபகருக்கு ஸ்ரீ ஸ்ரீ பிரகாசா அவர்கள் பொன்னுடை போர்த்தினார்கள். பிறகு ராஜா சர். முத்தையா செட்டியார், ஸ்ரீ P. V. ராஜமன்னார், ஸ்ரீ C. சுப்ரமண்யம் முதலியவர்கள் சொற்பொழிவாற்றி, ஸ்தாபகரை வாழ்த்தினார்கள். C. சுப்ரமண்யம் பேசுகையில், நம் ஸ்தாபகரைப் போன்று பலர் இருந்தால் கல்வி மந்திரியே தேவையில்லை எனக் கூறினார். நம் பள்ளியில் நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் படித்த மாணவி குமாரி K. R. கௌசல்யா இவ்விழாவில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு ஸ்தாபகரின் புகழை எடுத்துக் கூறினார். பழைய மாணவிகள் பல பரிசுகளை நம் ஸ்தாபகருக்கு அளித்தனர். பிறகு தலைவர் நம் ஸ்தாபகரின் அரிய தொண்டினைப் பாராட்டி வாழ்த்து கூறினார்.

நம் பள்ளியின் நிர்வாகத் தலைவரும், சுதேசமித்திரன் ஆசிரியருமான ஸ்ரீ C. R. ஸ்ரீநிவாசன் அவர்கள் நன்றியுரை கூறினார்கள். மேலும், அவர் அன்பர் பலரால் அனுப்பப்பட்ட பரிசுகளை நம் ஸ்தாபகருக்கு அளித்தார். அப் பரிசுகளுள் சிறப்பு வாய்ந்ததொன்று. அதில் அறுபது தீபங்கள் வரையப்பட்டு, ஒவ்வொரு தீபமும் நம் ஸ்தாபகரின் ஒவ்வொரு நற்குணத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. பிறகு மங்களம் பாடக் கூட்டம் இனிது கலைந்தது.

விழாவின் மூன்றாவது நாள் 12-ம் தேதி அன்று மெயில் பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியரான ஸ்ரீ V. P. V. ராஜன் அவர்கள் விழாவிற்குத் தலைமை வகித்தார்கள். நம் பள்ளியின் இசைக்குழுவினர் இனிய கீதங்களைப் பாடினர். ஒரு சில மாணவ, மாணவியர் ஸ்தாபகரை வாழ்த்தினர். வடமொழியில் நாடகம் நடைபெற்றது. தலைவர் பேசியதும், மங்களம் பாட அன்றைய விழா முடிவடைந்தது.

இத்தகைய நம் ஸ்தாபகர் பல்லாண்டுகள் பாரினில் வாழ்ந்து பல்லோர்க்கும் பயன்படும் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்து மேன்மேலும் புகழைப் பெறுவாராக!

K. ரமணி,
ஆறும் படிவம், 'ஈ' பிரிவு.

இன்னுமொரு மண்டபம்

திருவல்லிக்கேணி தேசிய பள்ளிகளின் ஸ்தாபகரான ஸ்ரீ N. K. திருமலாசாரியாரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாக் கட்டடத்திற்கு ஸ்ரீ C. R. ஸ்ரீநிவாசன் 26-10-'55 அன்று அஸ்திவாரக் கல் நாட்டினார். அவ்வமயம் பல பிரமுகர்கள் விஜயம் செய்திருந்தனர்.

அச்சமயம் ஸ்ரீ C. R. ஸ்ரீநிவாசன் பின் வருமாறு பேசினார்: ஸ்ரீ திருமலாசாரியாரின் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி விழா மண்டபத்திற்கு அஸ்திவாரமிடுகின்ற பணியை நான் செய்வதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். ஸ்ரீ திருமலாசாரியார் வீட்டில் ஒரு காலும் பள்ளியில் ஒரு காலுமாக ஓயாமல் உழைத்து வருகிறார். அவருக்கு இப்போது 60 பிராயம் முடிந்தது. 'மேலும் மேலும் இவ்வித தர்ம கைங்கரியம் செய்து கொண்டே இருக்கவேண்டும்; அதற்கு இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே வாசம் செய்ய வேண்டும்' என்பது அவர் ஆசையாயிருக்கிறது. இதைச் சொன்னவுடனே பல பெருமக்கள் உதவத் தாமாகவே முன் வந்தனர். திருமலாசாரியாரின் சங்கல்பம் நிறைவேற வேண்டுமென்பதே அனைவருக்கும் விருப்பம். அதனை நிறைவேற்றுவதற்குரிய இந்தப் பணியில் நான் அஸ்திவாரக் கல்லை நாட்டினேன். பொங்கல் பண்டிகைக்குள் இது நிறைவேற வேண்டுமென்பது எல்லோருடைய விருப்பம். இங்கு எல்லாக் காரியங்களும் இறை

The Rajapramukh of Mysore visits our School, December, 1954.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
25 NOV 1956
MADRAS

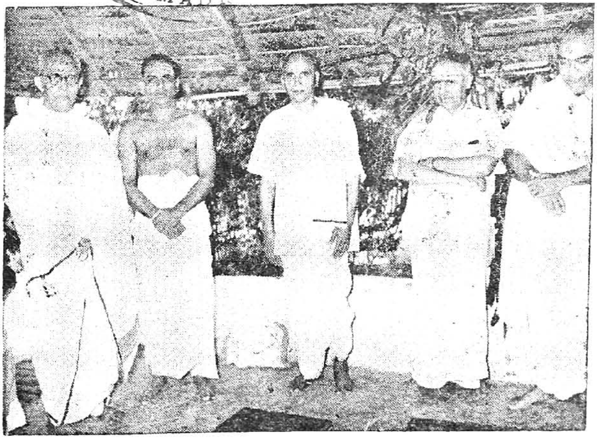

Sri Vengu Iyer with our Founder on the occasion of the laying of the Foundation for the Samskrit Mandap.

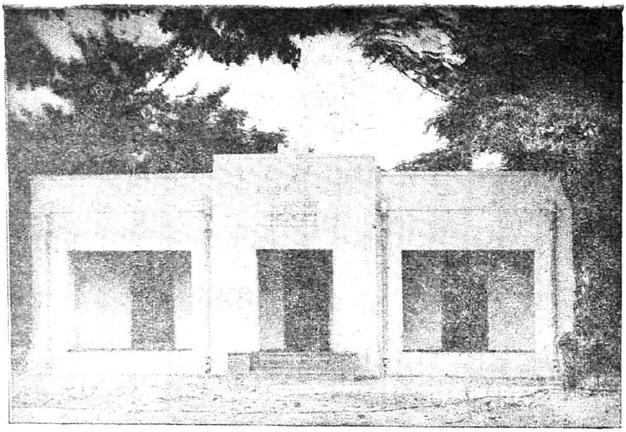

The Saraswathi Vengu Iyer Samskrit Mandap.

Sri. S. Anantharamakrishnan declares open the Samskrit Mandap (with him is our President and our School Pupil Leader.)

வனருளால் நினைத்தபடி முடிவது போல இதுவும் நிறைவேறும் என்பதில் ஐயமில்லை. திருமலாசாரியார் தம் வாழ்நாளைக் குழந்தைகளுக்கே தத்தம் செய்துள்ளார். அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசி. இளம் வயதினரை நல்வழிப்படுத்துவதே, அதற்கேற்ற கல்வியைப் போதிப்பதே நாட்டுக்குச் செய்யப்படும் சிறந்த சேவையாகும் என்று அறிந்து அதில் ஈடுபட்டு உழைப்பதோடு இனி இங்கேயே இருந்து நேரிலும் கண்காணித்துத் தொண்டு செய்ய விரும்புகிறார். தன்னலமற்ற சேவையும் தியாகமுமே ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டும் என்பது காந்தியடிகளின் மணிமொழி. அதற்குப் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணமாக திருமலாசாரியார் விளங்குகிறார். நல்லொழுக்கமும், சீரிய வாழ்வுமே சிறந்த செல்வமாகும். அதனால் நாடும், உலகும் நலமுறும். அதுவே திருமலாசாரியாரின் கொள்கை. அவர் நடத்தும் பள்ளிகளின் கொள்கைகளும் அதுவே. இவ்வித உயர்ந்த லட்சியத்தோடு பாடுபடும் ஸ்ரீ திருமலாசாரியார் தம் வாழ்க்கையில் மேலும் பல அரிய சாதனைகளைச் சாதிப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்னாருக்கு இறைவன் திடகாத்திரமும், நோயற்ற வாழ்வும், நீண்ட வாழ்வும் அருள்வாராக!"

விழாவிற்கு விஜயம் செய்திருந்த கௌரவ மாகாண மாஜிஸ்டிரேட் ஸ்ரீ C. S. கிருஷ்ணசாமி, திருமலாசாரியார் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி விழா மண்டபத்திற்கு ரூ. 500 நன்கொடையளித்தார்.

பள்ளித் தலைமையாசிரியை ஸ்ரீ பார்வதி வந்தனோபசாரம் கூறினார்.

H. V.

A "Go as You Please" Car Trip

Unusual and unexpected rains had cooled Madras and its neighbouring districts. We, at once, decided on a "go as you please" car trip.

One wonderful morning in May, early at six, we were ready to drive out of the city into the invitingly fresh country-side. We packed our things into our little but sturdy Morris Minor. My father took the wheel, my grandfather held the maps and gazeteers, my mother arranged the back seats with pillows and soft cushions, my cousin Suneetha, took charge of the picnic bags, I loaded my camera, and my little sister, Mallika was all agog with excitement.

We loved the start. We had had enough of the Madras City where we had had work, mere work and nothing but work. We were in search of Novelty! The gipsy spirit was up in us and we gave way to our wander-lust.

Our first target was Madurantagam, which is about fifty miles south of Madras. It is a busy little town famous for a fine Vaishnavite temple, an enormous lake and betel leaves. The temple stands sentinel over the lake bund. The lake was full of water spreading to the horizon. A long walk on the lake bund takes one to what is locally called the "Kallangal". This is the place where the flood water of the lake escapes. The escape-water flows out into a river called Kallar. There is an eerie silence at the Kalangal and if one is to talk even in a whisper there comes back a deep booming and loud echo, which strikes terror into us. There is a certain portion in the lake which never dries up even in the worst of summers. I found a lovely view from the lake bund. The well-watered green paddy fields on the one side and the bluish sheet of water on the other make a very fine picture indeed.

After our sight seeing at Madurantagam, we slept poorly because of the swarms of mosquitoes that raided on us during the night, and left the next morning for a village called Kandadu. The road was good and the journey pleasant. We motored through forest country close to the hills. We crossed the hills at a low pass and smelt the sea. Passing Chunampet, we reached Kandadu, which is a small village about four miles distant from the sea. There we stayed in a bungalow. While we were there, a violent storm broke out. Thunder crashed in the heavens, lightning flickered incessantly, and torrents poured from inky clouds. The wind howled all through several nights, I must admit that it was some-what frightening. Without electricity, housed in a lone bungalow away from all human habitation, with only our candles shedding poor light, the nights were spent by me with my nerves on edge.

When movement became possible, we drove to a salt-manufacturing place called Maracanam, which lies only two miles away from Kandadu. A new stone bridge over the backwaters connects the two places. The remnants of the old abandoned bridge are still there to see.

We soon said good bye to Kandadu and followed the road that hugged the coast. On the way we paid a visit to a place called Kunymedu, where the English had a fort prior to their moving south to Fort St. David. All that now remains at Kunymedu is the remnants of an old fort wall.

A fine drive along the coast road brought us to the historic town, Pondicherry. This place was founded in 1674 by one Francois Martin. The town has two well marked divisions, the one nearer the sea formerly peopled by the Europeans, and the one away

from the sea formerly peopled by the Indians. The two are divided by a canal. Places worth noting are the Asram, the big park near the sea, the famous Pier, the Statue of Joan of Arc in a Church garden, the government house, the Church of Notre Dame des Agnes, the statue of Dupleix and the glass house.

I shall never forget my walk on the pier. It is like a strong iron bridge and takes us almost walking over the waves. I felt as if I were walking on the waves. Angry roaring waves rose and advanced towards me as if they would swallow me, but I was high up on the pier. When the waves dashed against the legs of the pier, there came sounds from below that struck terror into my heart. Supposing one of the legs were to break? The experience was breath-taking.

Next we left for Cuddalore. Unlike Pondicherry, Cuddalore is a big town, consisting of two distinct and separate parts divided by the Gaddilam or Garuda Nadhi. On the northern side is the New Town, which has grown round the historic Garden House, where Robert Clive lived when posted as the Deputy Governor of Fort St. David. A road following the Gaddilam River towards the sea took us to the ruins of Fort St. David, which lies at the river mouth. I took many photos of this historic place, and, we spent a very enjoyable evening on the sands.

On the southern side of the Gaddilam River, very near the bridge, stands the fine temple of Tirupapuliyur. The carvings in the temple are deservedly having a wide reputation for beauty and elegance. We worshipped the God and Goddess, and found that elaborate preparations were going on for conducting a festival. The temple priest irritated us a bit by asking for extra bakshis.

A little to the east of the temple, lies the old town of Cuddalore. There was a little to see in the old town. It has a light house. It is said that from the light house of Pondicherry is visible the light house of this old town.

Next we moved on to Chidambaram. Our road was smooth and nice till we de c-ded to make a flying visit to Porto Novo. The town of Porto Novo stands on the northern bank of the river Vellar, close to the sea. The place is called Ferangipettai by the residents of the place. Porto Novo is famous in history, because of the Battle of Porto Novo, fought between Hyder Ali and Sir Eyre Coote. Now, the great field of the Battle of Porto Novo is deserted but for the Biological Research Station of the Annamalai University. The whole place was so quiet and peaceful that I could hardly imagine that a great battle was fought once near that place.

We reached Chidambaram by rejoining the main road. There was a nice bridge crossing the Vellar River, which was in full floods due to the recent rains. After crossing the river, we found to our great delight that the road from there to Chidambaram was processed in cement concrete. We felt like driving on the roads of Madras. As we neared the city, my grandfather pointed out to me the temple tower rising out of the horizon. The great Nataraja temple and the Annamalai University make Chidambaram and its life. We visited the shrine and found that elaborate preparations were going on for the Kumbabishekam. The "Great Chidambara Rahasyam" is nothing but a gold plate on the wall, on which, it is said some ancient Rishis have written some *manthras*. By a clever device, this gold plate is exposed for a few moments and then screened suddenly so that everyone feels that there must be some thing incomprehensible in it. I was indeed greatly thrilled when the Chidambaram

Rahasyam was shown, though I must confess that I do not know what it really means. We worshipped Lord Nataraja and wandered round the temple. We saw the gate connected with the story of Nandanar. The thousand pillared mandapam and the tank are real grand sights to see.

The Annamalai University area is very calm and peaceful. There is a fine clock tower. The most attractive thing in the University is Srinivasa Sastri Memorial Hall. On one side of the broad wooden platform is placed a beautiful bronze image of Nataraja in a fine dancing pose. On the other side is placed the reclining figure of Govindaraja. The visitors' gallery also provides grand view of the big hall.

I must not forget to mention our visit one evening to the river Coleroon, which is a branch of the Cauvery. Coleroon has the reputation of being the broadest river in Tamilnad. A new road bridge is being constructed under the superintendence of a French engineer.

Throughout our trip we had been eating home-made food. Finding a number of hotels in Chidambaram, we were tempted by the bill of fare advertised in one of them. We ate our fill. This indiscretion laid the foundations for our retreat to Madras. Our stomachs gave way. I thought of our School Domestic Science Block and the lessons in cooking given to me there. I determined to make the best of the lessons and came to believe that wherever I went I must depend on cooking my own food.

When I left Madras I never imagined that Madras would draw my thoughts to it like a magnet one day so soon. I began to feel home-sick. I yearned to be back in Madras. What is more I yearned to be back in school. A quick drive back brought us to Madras. Is there anything more inviting than Madras? Is there anything more comfortable than our own homes? Is there anything more loving than our dear, dear National (Girls) High School?

V. N. Nirmala,
VI Form, E.

The Best Medicine

Once there was a rich man. He never did any work because he had plenty of money. He was very lazy and got up very late every morning. His servants did every thing for him. His only work was to eat and drink well. He did not even play any games or take any exercise.

One day he fell ill. He could not eat the food he loved much. He could not sleep at night. He thought he was very ill and that he would die. He sent for a doctor.

The doctor was a clever man. He knew how lazy the rich man was. He tested him but did not give him any medicine. Instead, he advised him to walk to a certain field every morning and take three drops of dew from the ground. He told him to drink those with a cup of milk.

The rich man got up early in the morning and walked to the field with a cup. He collected the dew drops. He returned home and put them in milk and then drank the milk. Day after day he did the same thing. The fresh air and the quick walk made him feel better soon and at last he was quite well.

A little bit of exercise helped him back to perfect health.

"Health is wealth."

L. Saradamani,
III Form, A.

The story of the Invincible Warrior

Rustum is a legendary name in Persian history for the greatest warrior who lived in that country. He was so powerful in strength, personal courage and bravery that he became invincible in many a fight with his enemies. He had an equally formidable horse by name Ruksh as his companion. It is said that the horse was too bold enough to beat even lions and wild animals.

The combination of the greatest warrior and the greatest horse proved too much to contend with by any enemy in battle. They were inseparable. So, they were a terror to enemies but an aid to friends and kings. They had many admirers. One such admirer was Tamina, the daughter of a neighbouring king. She longed to get him to her palace to bestow her love to him and live as his wife. So she sent her men to the desert to steal Ruksh and bring it to the palace stealthily, so that Rustum would come in search of it. The plan succeeded.

One day after a tiresome travel, Rustum fell asleep on the way. Tamina's men availed this opportunity and took away Ruksh to the palace. Rustum woke up and was sad when his horse was not to be seen. He knew that his horse would never forsake him, voluntarily and had been stolen. He went in search of it, guided by the horse's footsteps. The steps brought Rustum to Tamina's place. Rustum declared his presence to the king and demanded his horse. The king denied knowledge of the affair but promised to look into it if Rustum would stay one night in his place. He agreed to the king's request and a great feast was held in his honour. At midnight Rustum was accosted by Tamina, the king's daughter.

She addressed Rustum boldly and revealed the secret that it was she who planned the thieving of Ruksh because she loved him very much. Rustum also fell in love with her. After getting the king's consent, he married her and lived with her happily for some time. Tamina was about to beget a child. At that time Rustum had to leave the place for the Persian king's service. Before he left, he gave Tamina a talisman to tie on his child's arm if it were a son or to the hair if were it a daughter. In due course a son was born. He was named Sohrab. He proved to be the very image of his father in beauty, manly strength, courage and bravery, as he grew into manhood. But Rustum did not know Sohrab was his son because Tamina informed Rustum that the child born was a daughter, for fear that her beloved son would be taken away.

Sohrab soon learnt of the fame of his father and desired to see him and make him the king of Persia. So he collected an army and fought against the Persian king. Rustum was the commander of the Persian king's army. Sohrab fought magnificently and put down the enemies relentlessly. The Persian king felt unhappy. He asked Rustum to fight against the new warrior, Sohrab. Rustum being old and honoured, declined to fight against a young boy. But the king had no other warrior brave enough to meet Sohrab. So Rustum agreed to fight without revealing his identity.

It thus happened that Rustum and Sohrab were ranged against each other without knowing their relationship. For three days they fought most violently. Rustum really was too old to fight against a brilliant youth. Still he fought on, against odds. But on the third day, Rustum's defence gave way. He was about to become an easy victim. He immediately roared out " Rustum ", his warrior cry.

Sohrab had been eager to see his father and enquired of many. But none would say to him that his opponent was his own father.

Even in the course of fight, he requested him to say if he was Rustum. But Rustum would not reveal his identity. Only when Rustum gave his war cry, Sohrab became unnerved and got transfixed at the revelation. He would no more fight. Rustum however did not yet know that Sohrab was his son. So, he pierced his lance through his son who had no other thought but that of his father's presence. Sohrab fell wounded.

He cried unto Rustum "My father, my father. I am Sohrab, your own son." He showed his arm and Rustum's talisman was tied on it. Rustum gave way to grief for he had unknowingly killed his son. Sohrab fell into the arms of his father and died.

Rustum lost his famous son through his wife's lie, and his desire for secrecy of his name in the deadly fight. He was sad for ever after.

K. RAMANI,
VI Form, D.

The Clever Farmer

Subba was a farmer. One day as he was ploughing his land, the King passed by his field. "How much do you earn a day?" he asked.

"I earn only four annas," replied Subba. "The first one I spend on food, I lend the second to others, the third, I pay back an old debt and the fourth I throw in the well."

The King was puzzled at this answer. So Subba explained : "The first anna buys food for my wife and myself; the second buys food for my children, who will pay me back when I am too old to work. The third anna buys food for my old father. Thus I repay him for what he has done for me. The last anna I give to charity." On hearing this, the King smiled and asked him not to tell any other person the meaning of his answer. "Not till you have seen my face a hundred times," he said, as he rode away.

The next day the King called his ministers together, told them what had happened and asked them the meaning of the farmer's story. All the ministers were at a loss to find the answer, till at last one of them had an idea. He searched the whole country till he found Subba. But Subba would not tell him the meaning. "Not till I have seen the King's face a hundred times," he said. So out of a bag, he took one hundred gold coins. On each coin was the imprint of the King's face. "All these I will give you, if only you will tell me the meaning of your words." So Subba told him what he meant.

The next day the minister told the King the meaning of the answer. The King was angry. He thought Subba had broken his promise. So he ordered Subba to be brought to court. When he saw the King, Subba said, "Your Majesty, I have seen your face a hundred times before I told the meaning of my reply." Then he showed him the hundred coins, each with the King's head on it.

The King forgave him. He was so pleased with the clever farmer that he gave him another bag of gold coins!

P. T. MOHANA,
III Form, G.

English ...... Should it Stay?

The Englishman has gone. Should English also go?

If we look back into history, we find that the Englishman came to India long before English established itself as an important language in our country. During the seventeenth and eighteenth centuries, it was the Englishman who learned the Indian languages in order to carry on his trading operations in our country. In fact, Warren Hastings and Sir William Jones tried to get translated the great Indian works so that England could understand the full stature of the Indian mind. It was only during the nineteenth century that the Indians began to go after the English language. By the nineteenth century, the Englishman had become a ruler in India. He had acquired immense power. Has not someone said that power corrupts the human mind?

The nineteenth century meant for India a great decline because with the ascendancy of the foreigner came the decadence of the great lauguages of India. Everyone felt that English was a bread-winning language. If a village yokel learnt English he could straight jump from the plough to the pen. The East India Company, and after 1858 the Crown wanted quill-drivers in abundance. The man who learnt English found that he could converse with and influence the ruling Englishman if he studied and understood the conjugation of verbs in the English language. The men, who were still at the plough and did not look beyond the language of their ancestors, soon found that they were left behind to live and die unwept, unhonoured and unsung. The young man who knew English became the most desired bridegroom, and was hunted after by every parent with a grown-up daughter. Needless to say that, within a short time, the knowledge of English became the hall-mark of culture and all that stood for power and progress.

When the twentieth century began, England was at the top of her power not only in India but also throughout the world. English warships were feared everywhere; the English sovereign pound was a cherished article of ornament, which found its place on the neck of every pretty girl; the English language was on the lips of every self-respecting man. There was a great effort on the part of the Indian to learn to speak English like the Englishman. Anyone who gained reputation for his knowledge of English began to be looked upon as a demi-god by those, who were unable to master the idiosyncrasies of the English language.

The worst of it all was that English became the medium of instruction in schools and colleges. Many a young and raw head was broken on the altar of the English language. Very few got the gist of the subjects they were taught in the foreign language. There was a progressive decline in the products of schools and colleges. Sound and show rather than sense and stuff became the guides of society.

The protest against this intolerable state came from a little man—the great Gandhiji. He realized that the English power and prestige in India was closely allied with the English language they had planted in our soil. Instead of looking to our internal strength we had begun to support ourselves on a foreign staff. So long as we looked on the English language as something superior to our own, Gandhiji realized, we could not

shake off our slavish admiration for the Englishman. Unless we shook our admiration for the Englishman, we could not learn to seek power from our country's past. There was profound logic in all this. Gandhiji rightly condemned English and lifted us out of a moral morass.

Now, the Englishman has gone. We must realize that the conditions which existed at the time when the agitation against English was started, no longer remain. We are free. We wear no shackles. So, we must think with an open mind. There is no place for prejudice in a free mind. Let us look at English from a really broad point of view. Has the language any use for us? Can we make it serve a useful purpose?

We are not bothered to find out whether our languages are better than English or vice versa. Each language has its own beauty. It would be as difficult to decide between the beauties of languages as it was for God to decide between the relative merits of the Rose and the Lily.

Can we deny that English is the gateway to the knowledge of Europe and America? No doubt, there is also French, which is equally an international language. But, surely, we are more familiar with English than with French. Like the ginger soaked in a sugar solution we have been soaked in the English language for well-nigh one hundred years. So, why sacrifice the flavour of this soaking?

Let us remember that language is really a means to an end. Language is the basis of thought, poetry, philosophy and science. Without language there cannot be exchange of ideas. Our relations with others depend on the perfection of our means of expression. If the horizon for us does not go beyond Tamilnad, then we need not learn anything but Tamil ; if our horizon has to extend to the frontiers of India, we must learn Hindi ; If we are not to be eontent unless our horizon extends to the four quarters of the globe, then,, we cannot afford to ignore English.

So, Tamil for understanding Tamilnad, Hindi for understanding Bharat, and English for understanding the World.

Jai Hind.

V. N. Nirmala,
VI Form, E.

The Wise Counsellor

Once there was a king. He was hard hearted. He taxed his people heavily. The people became very poor and they hated him. The minister was a kind and wise man. He was sorry for the poor people. He decided to do his best for them.

One day the king and the minister went for a walk. Soon the sky became clouded. The king saw the dark clouds. He told the minister that they should return to the palace before the rain came.

The minister wanted to teach him a lesson. He said that the clouds would never come to his country because they were afraid of the taxes!

The king heard this but was not angry. He thought about the taxes for the first time. From that day he took less money in the form of taxes and the people were happy.

C. Sundari,
II Form B.

Damon and Pythias

(*Dramatised by* B. V. LAKSHMI, *IV Form, E.*)

SCENE 1. A STREET IN SYRACUSE

A Countryman : Halo Damon, Good morning. Where are you going ?

Damon : Where else? To my friend's house.

Countryman : You mean Pythias? I am sorry to say you will be disappointed not to find him at home.

Damon : What do you mean ?

Countryman : Are you not aware of the fact that the king has thrown Pythias into prison. I learn that Pythias would be put to death after three weeks.

Damon : Then I have no time to stay here. [He goes away]

SCENE 2. THE KING'S COURT

Pythias : My lord ! I am not sorry nor am I afraid to die. But I only beg you to permit me to go to my village, see my parents and then return. Three weeks' time will be sufficient for me.

King : Do not think you can play a trick on me and escape from my control. You shall not be permitted to move from this place.

[Enter a Servant]

Servant : My lord ! a gentleman is waiting outside and seeks admission to your presence.

King : Bring him in.

[The servant goes and brings Damon in. Damon bows to the King]

King : Who are you and what brought you here ?

Damon : My lord ! I am Damon and Pythias is as dear to me as my life. I beg you to permit him to see his parents and return. I shall take his place in the prison till he comes back. If he does not come on the appointed day you may kill me.

Dionysius : You are hasty. You should think deeply before you make such an offer. You may go now. If you like you may repeat your offer to-morrow.

Damon : My lord ! my mind will not be changed by to-morrow !

Dionysius : I accept your offer. If your friend wishes, he may go to-morrow.

Pythias : (Embracing Damon): How shall I thank you, my friend ! I shall see my parents and return immediately.

[He goes away]

SCENE 3. GREECE

Father of Pythias : Welcome, my boy. How do you do?

Pythias : I am sorry, my father. I have unpleasant news to tell you. The king has ordered me to be put to death. My friend Damon is staying in the prison and will be released only if I go back in time. I have come to pay my last respects to you, Bless me and I shall be away soon,

Father of Pythias : How kind is your friend! We are unfortunate to lose you but we cannot be the cause of death of a true friend of yours. Should you leave us at once, my son? It is very stormy today. Can't you postpone your journey for tomorrow?

Pythias : Excuse me, father, I must start at once. Goodbye.

[He goes away]

SCENE 4. THE KING'S COURT

Dionysius : Youngman! You did not heed my advice. You might have withdrawn your offer before but you did not. The three weeks are drawing to an end. Be prepared for death.

Damon : My lord! I do not regret my offer. I am confident that my friend Pythias will return.

[Enter Pythias]

Pythias : My lord! I have come. Please release my friend Damon. Damon! I am very grateful to you: [He embraces Damon].

Dionysius : I admire the great friendship between you two youngmen. Pythias! Promise that you will not fight against me or speak ill of me. You need not die to-morrow if you give this promise.

Pythias : I give the promise, my lord!

Dionysius : You are free and you can go.

Pythias : Thank you my lord.

[Pythias & Damon walk out hand in hand].

A Day off from Work

The happiest day in the week is Sunday. Young and old alike eagerly look forward to it. It brings us joy. It makes us fit for our work in the coming week.

On Sunday the members of my family get up a little late in the morning. My mother too knows that she can take her own time to prepare food without being in a hurry. After our coffee, my father teaches my brothers and sisters, their week's lessons. He then goes to the market to make purchases. I too revise my lessons. After bath, we all sit together and take our meals. Sunday is the only day when all of us have time to dine together. We chat merrily as we take our food in a leisurely manner. The meal is also rich on that day, and we enjoy it. My father then reads magazines or discusses affairs of the house with my mother. My brothers and sisters sleep for a short while. We all get ready for lunch in the after-noon. After partaking of it, we dress neatly. My father takes us to a film show or to the beach; sometimes we attend a music performance or visit relatives in the evening. We return home in the night and have our supper together.

While we go to bed, my little sisters and brothers pester me to tell them an interesting story. Then I narrate to them an episode from the Ramayana or the Mahabharatha. Even as they listen to it, they go to sleep. I too feel tired and close my eyes in slumber.

T. M. Shyamala,
V Form, E.

Do you know?

1. Since 1951 India has reduced her foodgrain imports by:
   (a) More than 2.1 million tons
   (b) More than 2.7 million tons
   (c) More than 3.5 million tons
2. India's First Five Year Plan was initiated in:
   (a) April, 1951
   (b) November, 1952
   (c) July, 1949
3. Water has already started flowing from:
   (a) Tungabhadra Dam
   (b) Kakrapra Weir
   (c) Lower Bhavani Dam
4. The Indian Telephone Industries is in:
   (a) Chittaranjan
   (b) Rupnarainpur
   (c) Bangalore
5. Every day the Posts & Telegraphs Department prints about:
   (a) 96,00,000 stamps
   (b) 25,92,000 stamps
   (c) 1,11,62,000 stamps

Answers:

1-(b), 2-(a), 3-(All three correct), 4-(c), and 5-(a).

Collected by
V. Rajalakshmi,
VI Form D.

A Strange Experience

One dark night an Englishman and his wife were travelling together in a bullock cart in the interior part of Travancore.

Suddenly the cart stopped. The driver got down from his seat. He said that he had dropped something on the road. He then took the lantern and went back along the road, leaving the couple in the dark, lonely place. Soon they were tired of sitting in the bullock cart; so they got out and sat by the road side.

Presently they thought they saw a man dressed in white standing behind them. So the gentleman turned back and talked to him in English. But there was no answer. Again he tried to talk to him in Malayalam: still there was no answer.

Then his wife said, "It must be a woman. That is why she feels shy to answer you." So the lady turned her head a little and talked in Malayalam. Still there was no response!

At last the Englishman said, "I cannot bear this any longer. I must find out why this person does not answer us." So he got up and went near the white thing.

What do you think was that object? It was only a tall milestone! When the driver came back, he found them roaring with laughter!

M. Seethalakshmi,
IV Form, C.

Laugh A While

The teacher asked the girl the meaning of 'Rome was not built in a day'. The girl without hesitation answered :—

Rome was built during night time.

*   *   *

Teacher : When was the American War of Independence ?

Pupil : 1474 A.D., Sir.

Teacher : (In disgust) Sit down. You are wrong.

Pupil : Oh, I am sorry. I thought, sir, you asked me about the second world war.

*   *   *

A girl student once asked her teacher what was meant by the abbreviation AMDG. AMDG stands for a latin phrase 'admarjorem dei Gloriam' meaning 'to the greater glory of God'. The teacher did not remember and after trying to recolleet was about to give up the attempt. He had suddenly a brain wave and smiled at the girl and exclaimed holding up his hand "Alas my dear girl !".

*   *   *

A rich man once had a foreign secretary who was not very familiar with English. He entrusted him with the responsibility of attending to guests at a function. The secretary had been instructed to greet every one of them with "I hope you are all comfortable". Unfortunately the secretary forgot the word comfortable and tried hard to remember it. However he right went about asking every one of the puzzled guests "I hope you are all come for table".

*   *   *

There was a science teacher who taught her students that atom was something which could not be seen by the girl's naked eyes. A girl who answered this question in the examination repeated this with only a slight difference. "An atom is that which cannot be seen by a naked girl's eyes !

*   *   *

On one occasion a city councillor resigned his job and a newspaper reported it in its column. The editor was taken to task by the councillor for the insertion of the news wrongly. The editor protested and said that the news was indeed correct. The councillor yelled "you have no business to put it under the column—"city improvements".

Collected by

D. LALITHA,

V Form, A.

T. N. VISALAKSHI,

VI Form, A.

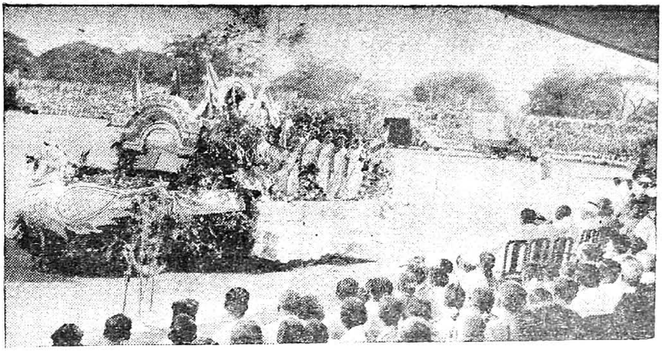

Our Troup at a Youth Rally in the Corporation Stadium — demonstration before our Prime Minister (January 1955).

Our girls offering prayer at the Foundation Ceremony of the New College (January 1955).

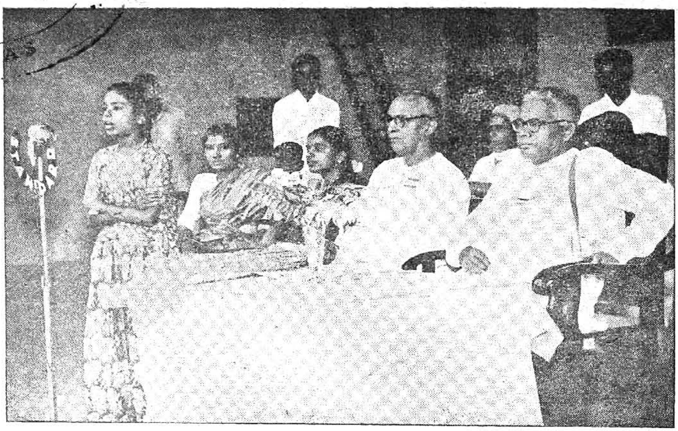

Independence Day 1955 — Sri M. Bakthavatsalam presides.

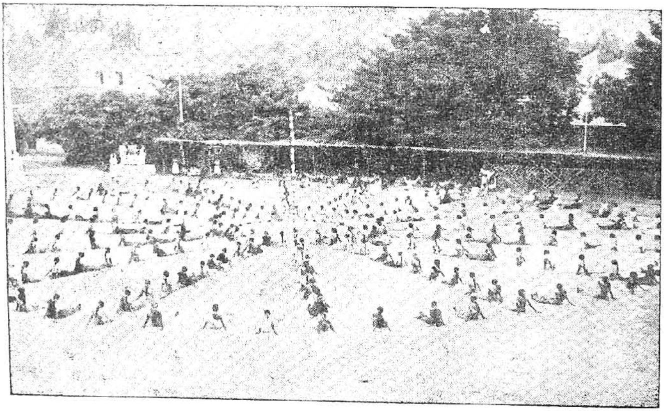

Independence Day 1955 — Asoka Chakra.

குழந்தை உள்ளம்

அன்று பௌர்ணமி! இரவு மணி பத்து. பூர்ண சந்திரன் தன் பொன் முகத்தால் பால் போன்ற நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான். குளு குளு என்று வீசும் தென்றலின் சுகந்தமும், நிலவின் தண்ணொளியும் சேர்ந்து எப்பேர்ப்பட்ட துயரம் கொண்டிருந்தவர்களுடைய மனதையுங்கூட சாந்தப்படுத்தக் கூடியவைகளாக இருந்தன.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் சிந்தனையே உருவாகக் கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டு தனிமையாக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த என் மனத்துள் ஒருவித அமைதி ஏற்பட்டிருந்தது. முழுமதியின் அழகை ரஸித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். காலையில் பள்ளியில் நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்துக் கொண்டேன். என்னையுமறியாமல் ஒரு ஆனந்தப் பெருமூச்சு விட்டேன்.

அன்று காலையில் நான் வகுப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். என் தோழி ஒருத்தி என்னைக் காண வந்தாள். அவளை வரவேற்று அளவளாவிக் கொண்டிருக்கும்போது அவள் என் மேஜைமீது வைத்திருந்த பொருள்களைச் சுட்டிக் காட்டி "இது என்ன? இது எதற்கு" என்று மாணவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள். அடிக் கோலைக் காட்டி "இது எதற்கு வச்சிருக்காம்மா? உங்களை அடிக்கத்தானே?" என்று சிரித்தாள். நான் குழந்தைகளாகிய மாணவிகள் கூறப்போகும் பதிலை வியப்புடனும், ஆர்வத்துடனும் எதிர் நோக்கினேன். அக் கோல் கரும்பலகையில் எழுதியுள்ளவற்றைத் தொட்டுக் காட்டி வாசிக்கக் குழந்தைகளுக்கும், தவறு செய்யும் மாணவிகளுக்குத் தண்டனை கொடுக்க எனக்குமாக இருவகைகளிலும் பயன் படுத்தப்பட்டது. ஆகவேதான் நான் அவர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பதில் எதுவாக இருக்குமோ என்று ஐயத்துடன் எதிர்பார்த்தேன். தவிர, கேட்டவளும் அடிக்கத் தானே? என்று அழுத்தத் திருத்தமாகக் கேட்டு வைத்திருக்கிறாள்! ஒரு குழந்தை (வகுப்பில் உள்ளவர்களுள் அவள் மிகவும் சிறியவள்) எழுந்து "டீச்சர் போர்டிலே எழுதினா நாங்க அந்தக்கொம்பு பிடிச்சுண்டு படிப்போம்" என்று வெடுக்கென்று கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஓரே வியப்பு! நான் அடித்துப் பழக்குவதில்லை என்றாலும் பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லை உண்டு அல்லவா? என் பொறுமையை சோதிக்கும்படியான கட்டங்களில் ஓரிரு குழந்தைகளை அதட்டிப்பேசி அடித்தும் இருக்கிறேன். ஏன் சற்று முன்தான் அவளையே ஒரு அடி வைத்தேன். அதே அடிக்கோலால்!

என்ன விந்தை! அவள் அதை மறந்து (மறந்தாளோ இல்லையோ?) அதைக் கூறாமல் தான் பயன்படுத்தும் விதத்தைக் கூறினாள். என் வியப்பைக் கண்ட தோழி விஷயம் என்ன என்றாள். உள்ளதை உள்ளபடி கூறினேன். அவளும் மூக்கின்மேல் விரல் வைத்தாள்! 'உங்களை அடிக்க வைத்திருப்பதாக டீச்சர் கூறுகிறாரே. நீ பொய் கூறுகிறாய்!' என்றாள். அதற்குக் குழந்தை 'எப்பொழுதாவதுதான் அடிப்பா. ஆனால் நாளைக்கு, நேத்திக்கு எப்பவும் குச்சியாலே தான் படிக்கணும் தெரியுமா?' என்று வார்த்தைக்குச் சரியான உருக்கொடுக்க வியலாத தன் மழலை மொழியிலேயே அரிய பெரிய கருத்தை வெளியிட்டாள். அன்றைக்குத் தான் நான் வான்புகழ் கொண்ட வள்ளுவனாரின் "குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி, அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கொளல்" என்ற குறளுக்குள் இருக்கும் உட்கருத்து முழுவதும் உணர்ந்தேன். நம்மிடம் பயிலும் குழந்தைகளுக்குத்தான் நம் பால் எத்தனை மதிப்பு! என்ன அன்பு! என்ன பயபக்தி! நம்மைப் பற்றி அவர்களுக்குள்ள மதிப்புக் குறையாமல் பாரத நாட்டின் வருங்கால வீரப் பிரஜைகளாக்க, அவர்களுக்கு நற்பழக்க வழக்கங்களையும், நல்லெண்ணத்தையும் வளர்ப்பது நம் கடன். தலையாய கடன் என்றால் மிகையாகாது. இந்த கடமையைச் செய்வோமாயின் நமக்கு ஒரு குறையும் நேராது.

கற்பிப்பது மாத்திரமன்றி கள்ளமில்லா உள்ளங்களினின்றும் நாம் கற்கவேண்டுவன எத்தனையோ என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

“கற்றது கைம் மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு” என்ற மூதுரையை நாம் மறக்கவே கூடாது.

S. K. ராதா,
நான்காம் பாரம், ‘ஈ’ பிரிவு.

நட்பு

பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இரண்டு பர்லாங்கு தூரம் கூட இராது சுலோசனாவின் வீடு. எனவே, சுலோசனா பள்ளிக்கு நேரம் கழித்து வருவதைக்கண்டு ஆசிரியருக்கு வெகு கோபம் உண்டாகிவிட்டது.

சுலோசனா ஆறாவது வகுப்பில் படிக்கும் பெண். படிப்பில் வெகு கெட்டிக்காரி. ஆயினும், தினமும் பள்ளிக்கு நேரங்கழித்தே போவாள்.

அன்று பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்துவிட்டதென்பதை அறிவிக்கும் மணி ஓசை ஒலித்து நின்றது. வகுப்பு உபாத்தியாயினி வகுப்பறையில் நுழைந்து மாணவிகளை நோக்கி ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டார். அன்று சுலோசனா வரவில்லை. குழந்தைகள் யாவரும் உபாத்தியாயினிக்கு மரியாதை காட்டும் வழக்கப்படி எழுந்து நின்று மறுபடியும் உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.

‘நட்பு என்ற விஷயம் பற்றி நாம் இன்று தெரிந்துகொள்ள முயல்வோம்’ என்று கூறிய ஆசிரியை குறளிலிருந்து ஒரு மேற்கோள் காட்டினார்.

‘உடுக்கை இழந்தவன்கை போலவாங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு’

ஆடை நழுவுவதை எப்படி அறிந்து கை சரி செய்கிறதோ, அதுபோல, உற்ற நண்பரின் துன்பத்தைத் தீர்ப்பவன் நண்பன் என்று விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். பாடத்தின் நடுவில் மெதுவாக சுலோசனா கதவருகிலிருந்து உள்ளே நுழைய உபாத்தியாயினியின் உத்தரவிற்குக் காத்திருந்தாள். உபாத்தியாயினியின் முகம் கோபமுற்றது.

அவளைப்பார்த்து, ‘மீண்டும் இன்று நேரங்கழித்தே வந்திருக்கிறாய். வெகு தொலைவிலிருந்து வருகிறவர்களெல்லாம் கூட சீக்கிரம் வரும்பொழுது நீ மட்டும் தாமதித்து வருவதன் காரணமென்ன? இன்று சாயங்காலம் பள்ளி முடிந்து போகு முன் உன் தகப்பனாரைக் கண்டு சொல்லப் போகிறேன்’ என்றார். மறுபடியும் அவளுக்காக முன் சொன்ன குறளையே மறுபடியும் சொல்லி விளக்கம் கொடுத்தார்.

சுலோசனா குடியிருக்கும் வீட்டில் அவள் தோழி சுகுணா என்பவளின் பெற்றோர்களும் குடியிருந்தார்கள். சுலோசனாவும் சுகுணாவும் ஒரே வயதினர். அசப்பிலே பார்த்தால் அவர்கள் ஒரு கிளையில் பழுத்த இரு கனிகள் போலத் தோன்றுவார்கள். இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாமல் எப்பொழுதும் ஒன்றாகவே காணப்படுவார்கள்.

சுலோசனா தேசியப் பெண் பாடசாலை மாணவி. சுகுணா லேடி வெலிங்டன் மாணவி. இருவரும் ஒரே வகுப்பு. பள்ளிக்குச் சென்று வரும் நேரம் தவிரப் பாக்கி நேரமெல்லாம் இருவரையும் ஒன்றாகவே காணலாம். சுலோசனா இல்லாமல் எந்த விஷயமும் சுகுணா வீட்டில் நடந்ததில்லை. அதேபோல் சுகுணா இல்லாமல் எந்த விசேஷமும் சுலோசனா வீட்டில் நடந்ததில்லை.

ஒருமாதமாகச் சுகுணாவிற்கு டைபாய்ட் காய்ச்சல். படுத்த படுக்கையில் இருந்தாள்.

மூன்றுமணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை மருந்து. சாத்துக்குடி ரஸமும் டாக்டர் கொடுக்கச் சொல்லியிருந்தார். பள்ளிக்குச் செல்லும் நேரம் தவிர, சுலோசனா சுகுணாவின் படுக்கையை விட்டு விலகவில்லை. சுகுணாவின் பெற்றோர்கள்கூட, சுலோசனாவுக்கும் உடம்புக்கு வராமலிருக்க வேண்டுமே என்ற கவலையில் கோபித்துக் கொண்டார்கள். அப்படி இருந்தும் சுலோசனா அவளை விட்டு விலகவில்லை. அவளை மிகவும், அங்கு இருக்கக் கூடாதெனக் கட்டாயப்படுத்தவே அந்தத் துக்கத்தில் சுலோசனாவிற்கும் காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. ஆகையால் இரு பெற்றோர்களும் கண்டிப்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள்.

இரவு ஏழு மணி இருக்கும். படுக்கையில் கிடக்கும் சுகுணா கண்களைத் திறந்து சுலோசனாவை நோக்க அவள் அவளுக்குப் பழம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து உதவிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் அவள் உபாத்தியாயினி அங்கு வந்தார். சுலோசனா தன்னுடைய தோழிக்குச் செய்யும் உதவிகளை நேரில் கண்டார். பெருமிதம் கொண்டார்.

உபாத்தியாயினியைக்கண்ட இருவரின் பெற்றோர்களும் அவரை வரவேற்று நடந்த விவரங்களை எடுத்துக்கூறினார்கள். தினசரி சுகுணாவிற்கு உதவிசெய்துவிட்டு வருவதால் பள்ளிக்குச் செல்ல சுலோசனாவிற்கு நேரமாகி விடுகிறது என்பதைத் தெரிவித்தனர்.

ஆச்சரியம் மேலிட ஆசிரியை சுலோசனாவைப் பார்த்துக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்.

'சுலோ! இது நாள் வரை உண்மையை அறியாமல் உன்னைக் கோபித்துக்கொண்டு விட்டேன். நான் குறளின் வார்த்தைகளை மட்டும் படித்து அர்த்தம் சொல்லிவந்தேன். காலையில்கூட நட்பின் தன்மையைப்பற்றி குறளினின்றும் வார்த்தைக் கோவைகளினால் விவரித்தேன். நீயோ நட்பின் மேன்மையை உன்னுடைய செய்கையின் மூலம் நிறைவேற்றிவிட்டாய். குறளின் உண்மையைச் செயல் மூலம் காட்டிய உண்மைத் தோழி நீதான். தோழமையின் இலக்கணம் நீதான். ஆயினும், உன்னுடைய உடல் நலத்தையும், பள்ளிப்படிப்பையும் கெடுத்துக்கொள்ளா வகையில் உன் நட்பை வளர்த்துக்கொள்.' என்று உபதேசித்துவிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு விடைப்பெற்றுக் கொண்டார்,

A. சூடாமணி,
ஐந்தாம் படிவம், 'ஊ' பிரிவு.

பேனா சொன்ன கதை

நீங்கள் யாவரும் கடைக்குச் சென்று பேனா வாங்கி வருவீர்கள் அல்லது உங்களுடைய தாயோ தந்தையோ செல்லும்பொழுது எனக்கு ஒரு பேனா வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள் என்று சொல்லுவீர்கள். அவர்கள் என்ன நிறத்தில் தேர்ந்தெடுக்க என்று வினவ அதற்கு நீங்கள் நல்ல நிறமாகத் தேர்ந்தெடுங்கள் என்று சொல்வீர்கள். கடையில் விற்கும் பேனாக்களில் நான்தான் பசுமை நிறத்தோடு மிகவும் எடுத்து காட்டாகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் விளங்கினேன். என்னைப்பார்த்த மற்ற பேனாக்கள் பொறாமைப்பட்டன. என் வண்ணத்தைப் பார்த்துப் பணக்காரர் ஒருவர் பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கித் தன்னுடைய சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டார். அவருடன் அவர் இல்லத்திற்கு சென்று நான் பலருடைய கைகளினால் கவரப்பட்டு புகழுரைகளில் மூழ்கிக் களித்துப்போனேன். என் இனத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களின் பொறாமைக் கண்களில் தப்பியது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமே. அவர் தன்னுடைய காரியாலயத்திற்கும் சென்று என்னுடைய வண்ணத்தையும் நான் எழுதும் விதத்தையும் பற்றி

மிகவும் பெருமையாகச் சொன்னார். ஒரு நாள் என்னைக் காரியாலயத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல மறந்து விட்டார். அவ்வளவுதான் என்னை......என்னை......அந்தோ! அவருடைய கடைக் குட்டியான சிறு குழந்தை என்னுடைய மெய்யைத் தன் பற்களினால் கடித்து, மூக்கை வளைத்து என் மெய் முழுவதும் குருதி (மை) யால் மூழ்குமாறு செய்து விட்டது. நான் செருக்குடன் இருந்ததற்குத் தகுதியான தண்டனை. அவர் அதைப் பார்க்காமல் தன் சட்டைப் பையில் போட்டுக்கொண்டார். நான் அவரிடம் அழுதேன். என் கண்ணீர் முழுவதும் சட்டைப் பையைப் பழுதுறுமாறு செய்தது. அவர் என்னுடைய அழுகையை லட்சியம் செய்யவில்லை. என்னைத் தூக்கிக் குப்பைத் தொட்டியில் எறிந்துவிட்டார். நான் அன்று கடையிலிருந்த நிலையென்ன? இப்பொழுது நான் அடைந்த இழிநிலை என்ன? குப்பைத் தொட்டியில் கேட்பாரற்று நான் இருந்தேன் எனக்குத் தகுதியான தண்டனை. ஆண்டவன் அளித்துவிட்டான். கடையிலிருந்தாலும் சுதந்திரமாக மற்றவர்களோடு ஆடிப் பாடிக் களிக்கலாம். பலவித கேளிக்கையைக் கண்டு மகிழலாம். ஆகையால் என்னைப் போல் நீங்கள் யாவரும் செருக்கடைய வேண்டாம். எல்லாம் கடவுள் செயலென்றிருங்கள்.

E. S. சாந்தருக்மணி,
ஆறும் படிவம், 'இ' பிரிவு.

இன்பப் பயணம்

சென்ற கோடை விடுமுறையில் என் பெற்றோர்கள் என்னைக் கன்னியா குமரி, குற்றாலம் முதலிய இடங்களுக்குக் கூட்டிப் போனார்கள். அந்தப் பயணம் என் மனதுக்கு மிகுந்த குதூகலமளித்தது. அந்த இன்பப் பயணம் பற்றி எவ்வளவு எழுதினாலும் தகும், ஆயினும் என்னால் முடிந்த வரை எழுதுகிறேன்.

திருநெல்வேலி வரை புகைவண்டி மூலமும், அங்கிருந்து நாகர்கோயில் மார்க்கமாக கன்யாகுமரிக்கு என் தந்தையின் சிநேகிதர் ஒருவரின் 'செவர்லட்' கார் மூலமும் பிரயாணம் செய்தோம். போகும் வழியெல்லாம் ஒவ்வொரு முக்கியமான இடத்தைப் பற்றியும் என் தந்தை எங்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். போகும் வழியில் சுசீந்திரம் கோயிலுக்குப் போனோம். அழகான சிறிய கோவில். கோயிலை வெகு சுத்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள். மிகுந்த பயபக்தியுடனும், அன்புடனும் அர்ச்சகர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள். அங்கிருந்து கன்யாகுமரியை அடைந்தோம். பிரயாணிகள் தங்குவதற்காகப் பெரிய விடுதி ஒன்று திருவனந்தபுரம் அரசாங்கத்தாரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த விடுதியில் தங்கினோம்.

ஆஹா! இயற்கையின் அழகை அனுபவித்தவாறு என்மனம் எழுத இயலும்? இந்து மஹா சமுத்திரம், வங்காள குடாக் கடல், அரபிக்கடல் மூன்றும் சங்கமமாகுமிடம் கண்ணுக்கோர் விருந்தாகவும், கருத்திற்கோர் அதிசயமாகவும் இருக்கிறது. மூன்று மஹா சமுத்திரங்களும் சங்கமமாகுமிடத்தில் தனித்தனியாக அவற்றின் தன்மையை அறிய முடிகிறது. காலை இளங் கதிரவனும், மாலையில் மறையும் சூரியனும் இரவில் எழும் வெண்ணிலவும் இவ்விடத்தில் என் மனக்கிளர்ச்சியை எழுப்பி அந்த இயற்கை இன்பத்தில் மெய் மறந்தேன்.

குமரிக்கோவில் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இங்கு ஆடவர் எவரும் சட்டை அணிந்து கோவிலுக்குள் போகக்கூடாது. ஒவ்வொருவரும் பக்தி வினயத்துடன் வந்து கன்னித் தெய்வத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். என் தந்தையும் எனக்கு எல்லா இடங்களையும் சுற்றிக்காண்பித்தார். கோவிலில் அர்ச்சனை, தீபாராதனை முதலியவைகள் செய்துகொண்டு புறப்பட்டோம். கன்னியா குமரித் தெய்வம் உண்மையில் மணமாகாத என் கூடப் படிக்கும் ஒரு பெண் போலவே உயிரோடு கூடியவளாகத் தோற்றமளிக்கிறாள். அந்தத் தரிசனத்தை விட்டு விலக என் மனம் மறுத்தது. இரவு அங்கேயே தங்கினோம். கடலின் இரைச்சல் இரவின் நிசப்தத்தைக் கலைத்தது. இயற்கையின்

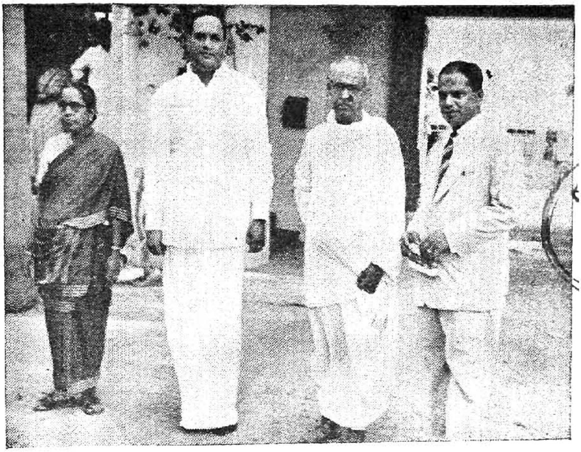

Vanamahotsavam (1955)
Sri Rajam Ramaswamy with our Founder and Headmistress.

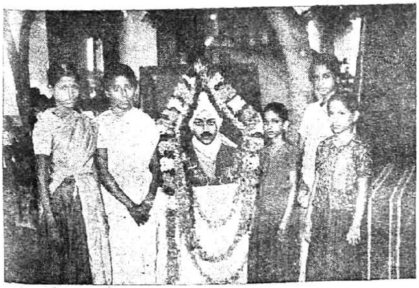

Barathi Day Celebration — Sri T. K. Shunmugam presides.

பூவும் பூவையும்

M. S. KAUSALYA,
VI Form, E.

அற்புதத்தை எண்ணியெண்ணி எனக்குள் மன மகிழ்ந்தேன். அப்பொழுது "நீலத் திரைக்கடல் ஓரத்திலே நின்று நித்தம் தவம் செய்குமரி எல்லை" என்ற கவி பாரதியின் பாட்டு ஞாபகம் வந்தது. நம் தமிழகத்தின் எல்லையை, கன்னித்தாய் எவ்வளவு கவனத்துடன் காவல் செய்கிறாள். அதை எவ்வளவு அழகாகக் கவி வருணித்திருக்கிறார் என்பதை நினைந்து பெருமிதம் கொண்டேன்.

மறுநாள் நாங்கள் வந்த நண்பரின் காரிலேயே பிரயாணம் மேற்கொண்டோம். நேராக திருநெல்வேலி, தென்காசி மார்க்கமாகக் குற்றாலம் சென்றோம். அங்கு நண்பரின் பங்களா ஒன்று குற்றாலம் மலைமீது இருக்கிறது. நாங்கள் அங்குத்தான் தங்கினோம். தலையில் சந்தனாதித் தைலத்தை நன்றாகத் தேய்த்துக் கொண்டு அருவியில் ஸ்நானம் செய்யப்போனோம். ஸ்நானம் செய்யுமிடத்தில் பாதுகாப்புக்காக மிகவும் பந்தோபஸ்தாக இரும்புக் கம்பிகளால் வேலி போல் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்களுக்கு வலதுபக்கமும், பெண்களுக்கு இடதுபக்கமும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அருவியில் ஸ்நானம் செய்யும் போது என் மனமடைந்த கிளுகிளுப்பும் ஆனந்தமும் எழுத இயலாது. எண்ணெய் வைத்த தலையில் சிறிதுகூட எண்ணெய்ப் பசை இல்லாமல், சில்க் துணியைத் தடவும்பொழுது எந்த உணர்ச்சி ஏற்படுமோ, அவ்வளவு மிருதுவாகவும், பட்டுப்போன்றும் இருந்தது. உடை மாற்றுவதற்குத் தனியாக ஒரு அறை இருக்கிறது. அதில் நாங்கள் உடைமாற்றிக்கொண்டு மேலே நடந்தோம். அருவி அமைந்திருக்கும் அழகைக் கண்டேன். சுமார் ஒரு பனையளவு உயரத்திலிருந்து அருவி கீழே விழுகிறது. மழைத் தண்ணீரும் ஆற்றுத் தண்ணீரும் வெகு தொலைவிலிருந்து மலையில் தொடர்ந்து வருகிறது. வரும் வழியில் பெரும் பள்ளம் ஒன்று உள்ளது. அதில் இந்த ஜலமெல்லாம் விழுகிறது. தண்ணீரால் அடித்துக்கொண்டு வரும் கல், மண் மற்றும் முள்ளவைகள் அப்பள்ளத்தில் விழுகின்றன. அப்பள்ளத்தில் ஓசையுடன் விழும் ஜலம் பொங்கி வழிந்து, மலை வழியாக அருவியாக விழுகிறது. இந்தப் பள்ளத்தைப் 'பொங்குமா கடல்' என்கிறார்கள் இதுதான் கல் முதலியவைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு, வெறும் தண்ணீரை மட்டும் அருவியில் ஸ்நானம் செய்பவர்களுக்கு அனுகூலமாகக் கொடுக்கிறது. இந்தப் பள்ளம் மட்டும் இல்லையானால் மலை வழியாக வரும் மார்க்கத்தில் தண்ணீரில் உருண்டோடிவரும் கல்லும், மண்ணும் குளிப்போரின் மண்டையைப் பதம் பார்த்துவிடும். ஆண்டவனின் அற்புத அமைப்பை எண்ணி இந்த இயற்கையில் மெய்சிலிர்த்தேன். ஐந்தருவி, தேனருவி முதலியவைகளையெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்து விட்டுத் திரும்பும் வழியில் அருவியின் அருகில் அமைந்திருக்கும் குற்றாலநாதர் கோவிலுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்தோம். அங்கு, கோவிலில் ஒரு பலாமரம் இருக்கிறது. மரத்தின் வேரில் இரு பெரிய பலாப் பழங்களைப் பார்த்தேன். அப்பலா மிகவும் ருசியாக இருக்குமென்று கூறினார்கள். அங்குச் சீதோஷ்ணம் என் மனத்திற்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. சாரல் பெய்யும் பொழுது நனைந்த உடைகள் உடனேயே காயும் வெயிலால் உலர்ந்துவிடும். சாரல் பெய்யும் பொழுது நடந்து போவதே மனதிற்கு மகிழ்ச்சியைத்தரும். அங்கு ஒரு வாரம் தங்கி இயற்கையின் எழிலைக்கண்டு களித்தோம்.

இந்த இன்பப் பயணம் என்னொத்த வகுப்பு மாணவிகளுடன் குதூகலமாகச் செல்லும்பொழுது எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். மறுபடியும், எப்பொழுதாவது என் வகுப்பில் உல்லாசப் பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யும் பொழுது இவ்விரண்டு இடங்களையும் சொல்லி, சக மாணவிகளோடு போகும் காலத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்.

A. சூடாமணி,
ஐந்தாம் படிவம், 'ஊ' பிரிவு.

ஒரு நாள்

மிகச் செட்டாகவும் கட்டுப்பாடுடனும் செலவிடவேண்டியது பணம் மட்டுமல்ல. மனிதனுக்கு ஒரு தினம் பிறப்பு—மற்றொரு தினம் இறப்பு. இந்த இரு தினங்களுக்கும் இடையேயுள்ள காலந்தான் மனிதனின் ஆயுள். ஒரு சுவரை எப்படி அநேக கற்களைக்கொண்டு கட்டுகிறார்களோ அது போல் தினங்களான அநேக கற்களால் 'ஆயுள்' என்னும் சுவர் கட்டப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கல்லின் சக்தியும் அழகும் எப்படிச் சுவருக்குச் சக்தியையும் கண்ணுக்கு ரம்மியத்தையுமளிக்கிறதோ அதுபோலவே ஒவ்வொரு தினத்திலும் நம் வாழ்க்கையை நடத்தும் தரம் ஆயுளுக்கு அழகையும், உயர்வையும் அளிக்கிறது. சுவரைக்கட்டும் போது நாம் ஒவ்வொரு கல்லையும் சோதித்துப் பார்த்து உபயோகித்தால் எப்படிச் சுவரைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாமோ அதுபோலவே ஒவ்வொரு தினத்தையும் நாம் உத்தம ரீதியில் கழித்தால் நம்முடைய வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை!

நாம் வாழ்க்கையில் நடத்தும் எக்காரியத்தைப் பற்றியும் நன்றாக யோசனை செய்கிறோம். அதுபோலவே ஒவ்வொரு தினத்தைக் கழிப்பதைப்பற்றியும் யோசனை செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு தினமும் நமக்குக் கிடைப்பது 24 மணி நேரந்தான். அதில் 8 மணி நேரம் நாம் தூக்கத்தில் செலவிடுகிறோம். மற்ற நேரத்தில் ஒரு பங்கை ஆகாரம், தினசரி அலுவல்கள் இவற்றிற்காகச் செலவிடுகிறோம். அதை மூன்று மணி நேரம் என வைத்துக் கொள்வோம். இவை போக மற்ற நேரங்களில் நாம் என்ன செய்வது? இந்த நேரத்தை நாம் எப்படிக் கழிக்கிறோமோ அதையொட்டியே நம் வாழ்க்கையின் சுகம், துக்கம், வெற்றி, தோல்வி, லாபம், நஷ்டம் இவை அமையும்.

100க்கு 99 பேர் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக விருப்பு, வெறுப்பென்று பாராட்ட வசதியற்று ஏதாவது வேலைக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. பிறருடைய கட்டுப்பாடுகளுக்கு இணங்கித் தினந்தோறும் ஏழு மணி நேரமாவது செலவிடுகிறோம். மனிதனுக்கும் மற்றப் பிராணிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம் என்ன? பகுத்தறிவு அல்லவா? பகுத்தறிவைப் பெறக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை நாம் வீணாக்கக்கூடாதல்லவா?

சென்ற இருபத்தைந்து வருஷங்களில் மனிதனின் அறிவை வளர்ப்பதற்கான வசதிகள் அதிகரித்ததற்கு அளவில்லை. இலக்கியம், விஞ்ஞானம், சரித்திரம் முதலிய துறைகளில் வெளியாகி இருக்கும் நூல்கள் கணக்கிலடங்கா. இன்னும் அவை அதிகரித்துத்தான் வருகிறது. நம் அறிவை வளர்ப்பதற்காக நாம் இவைகளைப் படித்தல் வேண்டும். தினந்தோறும் ஒரு மணி நேரமாவது உலக விவகாரங்களைப் பத்திரிகை மூலம் படித்தறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அறிவு பெற்றால் மட்டும் போதுமா? மனிதனுக்குப் பொழுது போக்கும் தேகப்பயிற்சியும் இன்றியமையாதன அல்லவா? ஆகவே தினந்தோறும் தேகப்பயிற்சி செய்ய வேண்டும். தவிர இவற்றை எல்லாம் செலவழித்தபின் தினம் அரை மணி நேரத்தை யாவது நமக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பலப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்த அரைமணி நேரத்தில் வாழ்க்கையிலுள்ள கவலைகளனைத்தையும் மறக்க வேண்டும். நாம் நம் நேரத்தைக் கழிப்பதற்கு ஜாபிதா தயாரித்துவிட்டோம். "பயமற்று வாழ். ஒரு லக்ஷ்யத்தை நோக்கியே செல். உயர்ந்த நோக்கத்தைக் கைப்பிடி" என்று உபதேசித்த பொன்மொழிகளை நினைவில் வைத்து, கட்டுப்பாடுகளுடன் நேரத்தைக் கழித்தால் எதற்கும் நேரம் கிடைக்கும். நாம் ஒவ்வொரு தினமும் நேரத்தைக் கழித்த விதத்தைச் சிந்தனை செய்து நோக்கின் நமக்கு அது மகிழ்ச்சியளிக்க வேண்டும். சில தினங்கள் முயற்சித்தால் இது மிகவும் எளிதாகத் தோன்றும் சாதனைதான்!

S. சாந்தா,
ஆறும் படிவம், 'அ' பிரிவு

கன்யா குமரி

கன்யா குமரி என்றவுடனேயே இந்தியாவின் தென்முனை என்று பளிச்சென்று யாவரும் கூறிவிடுவர். இது வடக்கைத் தவிர மற்ற மூன்று பக்கங்களிலும் கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது இங்கு வங்காள விரிகுடா, அரபிக்கடல், இந்துமஹா சமுத்திரம் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றுசேர்ந்து இருக்கின்றன. எனவே இங்குச் சூரியன் உதிப்பது, அஸ்தமிப்பது ஆகிய இரு காட்சிகளையும் காணலாம். பௌர்ணமி தினத்தன்று சூரியன் மறையும் தருணத்தில் சந்திரன் உதிப்பதைக் காண்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். இதைக் காண்பதற்கென்றே இந்தியாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் யாத்ரிகர்கள் இங்கு வருகின்றனர். மேலும் இந்துக்களுக்கு இது ஒரு புண்ணிய ஸ்தலமாக விளங்குகிறது.

நாங்கள் திருவனந்தபுரத்திற்குச் சென்றிருந்த பொழுது அங்கிருந்து ஐம்பத்து நான்கு மைல் தூரத்திலுள்ள கன்யா குமரிக்கும் செல்வதென்று நிச்சயித்தோம். காலையில் காரில் ஏழுமணிக்குப் புறப்பட்டோம். சாலையின் இரு பக்கங்களிலுமுள்ள அழகிய கடைவீதிகளையும், சிறு கிராமங்களையும், பல இயற்கைக் காட்சிகளையும் கண்டு ரசித்தவாறே நாகர்கோயில், சுசீந்திரம் என்ற ஊர்களின் வழியாக ஒன்பது மணிக்குள் கன்யா குமரியை அடைந்து விட்டோம்.

நாங்கள் வந்த பாதை அங்கு முடிவடைந்து விடுகிறது. எதிரே இருந்த பிரும்மாண்டமான கடல் தன் கரங்களை உயரே வீசி எங்களை வரவேற்பது போன்று காட்சியளித்தது. எங்களை அறியாமலேயே உடல் சிலிர்த்தது. விவரிக்க இயலாத ஒரு நூதன உணர்ச்சி உடலெங்கும் பரவியது.

கடலில் சிறிது தூரம்வரை பாறைகள் இருக்கின்றன. பாறையைத் தாண்டிவரும் தண்ணீரைத் தேக்கி, சிறுகுளம் போல் படிக்கட்டுகள் கட்டி குளிப்பதற்குச் சௌகரியமாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதே சமயம் பாறையைத் தாண்டி வரும் அலைகள் மோதுவதால் கடலில் குளிப்பது போலவும் இருக்கிறது. அலை இழுத்துச் சென்று விடுமே என்ற கவலையின்றிச் சிறு குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரையில் யாவரும் இங்கு நீராட வசதியாக இருக்கிறது. உடை அணிந்து கொள்ளவும் வசதியாக ஆண்களுக்கென்று ஒரு மண்டபமும், பெண்களுக்கு என்று அறைகளும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

கடற்கரையோரத்திலேயே கோயில் இருக்கிறது. ஆனால் கடலை நோக்கி இருக்கும் வாயிற்கதவு திறக்கப்படாமல் வடக்குப் பக்கமிருக்கும் வாயிற்கதவே திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடலில் நீராடிய பின் கோயிலுக்குச் சென்றோம். மின்சார விளக்குகள் இன்றியே ஒரு இடத்தை மிக்க அழகுறச் செய்யலாம் என்பதை நிரூபிப்பதற்காகவோ என ஐயுறும்படி கோயிலை குத்துவிளக்குகளையும், அகல் விளக்குகளையும் வரிசை வரிசையாக ஏற்றிவைத்து அலங்கரித்திருந்தனர்.

இவைகளைக் கண்டு களித்தவாறே சன்னிதிக்குள் நுழைந்தோம். அங்கு சுமார் நான்கு அல்லது ஐந்து அடி உயரமுள்ள ஒரு கன்னி தெய்வீகக் களையுடன் பட்டாடைகளையும், ஆபரணங்களையும் அணிந்து கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்தாள். பார்ப்பதற்குச் சிலைபோன்றே தோன்றவில்லை. ஆனால் இதென்ன! அக்கன்னியின் மூக்கில் மிகவும் ஒளி வீசும் ஒரு விளக்கு எதற்கு? நாங்கள் தரிசனம் செய்தபின் அபிஷேகம் செய்வதற்காக ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றினர். அப்பொழுதுதான் தெரிந்தது அது விளக்கல்ல என்று. ஆஹா! அவ்வளவு ஒளி வீசுவது ஒரு மூக்குத்தியா! ஆம். இது புகழ்ச்சி அல்ல, உண்மையே.

அப்பொழுது அங்கு ஒருவர் அம்மூக்குத்தியின் பெருமையைக் கூறினார். முதன் முதலில் அங்குக் கடற்கரையை நோக்கியுள்ள வாயிற்கதவு திறக்கப்பட்டுத்தான் இருந்தது. ஒரு நாள் இரவு கடலில கப்பல் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த மாலுமி இம் மூக்குத்தியின் ஒளியைககண்டு அது ஒரு துறைமுகப்பட்டினம் என்று நினைத்துக் கப்பலை

நிறுத்தி விட்டானாம். அதனால் கப்பல் கடலில் மூழ்கி, மிகவும் சேதம் ஏற்படவே அந்த வாயிற்கதவை மூடிவிட்டு வடக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் வாயிற்கதவைத் திறந்தார்களாம். இது உண்மையாக நடந்ததா என்று தெரியாது. ஆனால் அந்த மூக்குத்தியைப் பார்த்தவர்கள் இதை நம்பாமல் இருக்க முடியாது. இத்தலத்தைப் பற்றிய வரலாறு:

சுசீந்திர நாட்டை வெகுகாலத்திற்கு முன்பு ஆண்டுவந்த அரசனுக்கு மிக்க அழகும், நற்குணங்களும் பொருந்திய ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளை மணக்க பலராஜ குமாரர்கள் முன்வந்தனர். ஆனால் அவளோ மணம் செய்து கொள்ளச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. எல்லோரும் வற்புறுத்தவே அவள் திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்யச் சொன்னாள். எவனொருவன் காம்பில்லாத வெற்றிலை, கணு இல்லாத கரும்பு, கண் இல்லாத தேங்காய் ஆகிய மூன்றையும் மறுநாள் பொழுது புலர்வதற்குள் கொண்டு வருகிறானோ அவனைத் தான் மணந்து கொள்வதாக உறுதி கூறினாள். எங்காவது கணு இல்லாத கரும்பு, காம்பில்லாத வெற்றிலை, கண்ணில்லாத தேங்காய் ஆகியவைகள் கிடைக்குமா? எனவே எவராலும் கொண்டுவர இயலவில்லை. மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் அக்குமரி தன் திருமணத்திற்கென்று வாங்கிவைத்திருந்த அரிசி, பருப்பு முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் கடலில் வீசி எறிந்து, அவைகளை மண்ணாகப் போகும்படி சபித்துவிட்டுத் தானும் சிலையாக நின்று விட்டாள்.

இப்பொழுதும் அங்குக் கடல் மண்ணில் அரிசி போன்ற பொடிக் கற்களும் காய்கறிகளைப் போன்ற பல உருவங்களும் கிடைக்கின்றன. யாவரும் கண்டு களிக்கவேண்டிய ஒரு அழகிய தலம் கன்யா குமரி.

எம். என். லக்ஷ்மி,
(பழைய மாணவி)

கிராமம்

கொஞ்சம் வீடுகள் கட்டியிருக்கும் இடமே கிராமம் ஆகும். கிராமங்களில் பல இயற்கைக் காட்சிகளைக் காணலாம்; வளம் மிக்க வயல்களைக் காணலாம். சுகாதாரத்திற்கு ஏற்றது கிராமம் என்பார்கள் பெரியோர்கள். பல தென்னை மரங்களும் பனை மரங்களும் நதிகளும் காணலாம். கிராமத்தை நாம் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படியில்லாமல் சில கிராமங்களை அசுத்தமாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அதனால் பல நோய்கள் பரவ ஆதாரமாக இருக்கின்றது. அசுத்தம் சேர்ந்தபோது கிராம மக்கள் ஒன்றுகூடிச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். அங்குள்ள குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும். நீர் நிலைகளை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

சில கிராமங்களில் உள்ள மக்கள் குளம், குட்டை, இவைகளை அசுத்தம் செய்யாமல், சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வார்கள். இங்குள்ள மக்கள் தானியங்களையும், காய்கறிகளையும் தாங்களே பயிரிட்டு வளர்த்து தமக்கு வேண்டிய அளவை எடுத்துக் கொள்வார்கள். மீதியைப் பிறருக்கு விற்று விடுவார்கள். தங்கள் வீடுகளிலேயே மாடுகளை வளர்த்து அதிலிருந்து பால், தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றை எடுத்து விற்று, அவைகளினால் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்திக் கொள்வார்கள்.

கிராம மக்கள் தங்கள் கிராமத்தை இன்னும் நன்றாகச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். வைத்திய வசதி, படிப்பு வசதி முதலியவைகளையும் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

N. சந்திரலேகா,
D. வேதவல்லி,
முதல் பாரம், 'ஆ' பிரிவு.

தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!!

உலக ஆராய்ச்சிகள்

	ஆராய்ச்சிகள்	ஆராய்ச்சி செய்தவர்	தேசத்தவர்	கண்டுபிடித்த வருடம்
1.	தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி	கலிலியோ	இத்தாலி	1593
2.	வாயுமானி	டோரிஸெல்லி	இத்தாலி	1643
3.	கடியாரம்	ஹூகின்ஸ்	நெதர்லாந்து	1656
4.	தெர்மா மீட்டர்	பாரன்ஹீட்	பிரான்ஸ்	1721
5.	நீராவி இயந்திரம்	ஜேம்ஸ்வாட்	இங்கிலாந்து	1765
6.	நீராவிக் கப்பல்	வெளல்டன்	அமெரிக்கா	1801
7.	நீராவி ரயில் என்ஜின்	ஸ்டீபென்ஸன்	இங்கிலாந்து	1829
8.	தையல் இயந்திரம்	திம்மோனியர்	பிரான்ஸ்	1830
9.	டைனமோ	பாரடே	இங்கிலாந்து	1831
10.	பைஸைகில்	மாக்மில்லன்	ஸ்காட்லாந்து	1840
11.	குளோரோபாரம்	ஸிம்பஸ்ன்	ஸ்காட்லாந்து	1847
12.	பௌண்டன் பேனா	வாட்டர்மன்	அமெரிக்கா	1864
13.	டைப்ரைட்டர்	ஷோல்ஸ்	அமெரிக்கா	1868
14.	டெலிபோன்	கிரஹாம்பெல்	அமெரிக்கா	1876
15.	கிராமபோன்	எடிஸன்	அமெரிக்கா	1876
16.	மைக்ரோபோன்	எமிலிடொலினர்	அமெரிக்கா	1877
17.	மின்சார விளக்கு	எடிஸன்	அமெரிக்கா	1878
18.	போட்டோ பிலிம்	ஈஸ்ட்மன்	அமெரிக்கா	1883
19.	எக்ஸ்ரே	ராண்ட்ஜன்	ஜெர்மனி	1895
20.	கம்பில்லா தந்தி	மார்க்கோனி	இத்தாலி	1895
21.	ரேடியம் (உலோகம்)	மேடம்க்யூரி	இங்கிலாந்து	1903
22.	ஆகாய விமானம்	ரைட்சகோதரர்	அமெரிக்கா	1903
23.	ஸேப்டிரேஸர்	கில்லெட்	அமெரிக்கா	1904
24.	டெலிவிஷன்	பெயர்ட்	இங்கிலாந்து	1926
25.	பென்ஸிலின் (மருந்து)	ஸர். அலெக்ஸாண்டர் பிளெமிங்	இங்கிலாந்து	1929

R. பத்மசுந்தரி
ஆரும் படிவம், 'உ' பிரிவு.

ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகள்

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள திருவாரூரில் 1767-ஆம் வருஷம் மே மாதம் 4-ம் தேதி பூச நக்ஷத்திரத்தன்று கடக லக்கினத்தில் பிறந்தார்.

தஞ்சாவூர் சமஸ்தான ஸம்ஸ்கிருத கவியாகிய கிரிராஜ கவியின் புத்திரரான ராம பிரமத்தின் புத்திரர்தான் தியாகராஜர். இவருக்கு 8-ஆம் வயதில் உபநயனமும், 18-ஆம் வயதில் கல்யாணமும் நடந்தன. லௌகிகதானம், வைதிக கானம் இரண்டையும் பாடியிருக்கிறார். இவர் தினமும் தம் சிஷ்யர்களுடன் உஞ்ச விருத்திக்குச் சென்று வருவது வழக்கம். ராமப்ரம்மம் தினமும் காலையிலெழுந்து காவிரிக்குச் செல்லும் போது சொண்டி வெங்கடரமணய்யாவின் வீட்டு வழியாகச் சென்று வருவது வழக்கம். இப்படிச் செல்லுகையில் அவர் வீட்டில் ஸங்கீத வகுப்புகள் நடந்து வருவதைக் கவனித்தார். தம் மகனாகிய தியாகராஜருக்கும் ஸங்கீத ஞானம் இருப்பதைக்கண்டு வெங்கடரமணய்யாவிடம் அழைத்துச் சென்று அவரைச் சிஷ்யனாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டினார்.

தியாகராஜர் சொண்டி வெங்கடரமணய்யாவிடம் ஒரே வருஷம் தான் சிஷ்யராயிருந்தார். ஒரு சமயம் ரமணய்யா தஞ்சாவூர் சமஸ்தான வித்வானாயிருந்தபொழுது தியாகராஜரை வித்வான்களின் சபையில் வந்து பாடும்படி கட்டளையிட்டார். இரவு 8-மணி முதல் 10-மணிவரை பாடுவதற்கு நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது தியாகராஜர் காம்போஜி ராகத்தை மிக அழகாகப் பாடி முடித்தபின் மணியைப் பார்த்தால் விடியற்காலை மணி 4 ஆகியிருந்தது. பாடுகையிலே ஜனங்கள் யாவரும் கானரஸத்திலே மூழ்கியிருந்தனர். பின்பு ஜனங்கள் யாவரும் அரசனிடம் செல்லப் பயந்தனர். உடனே ரமணய்யா சரபோஜியிடம் சென்று விஷயத்தை விளக்கினார். சரபோஜி ராமப்ரம்மத்தின் மகனாகிய தியாகராஜனை அவ்வளவு சங்கீத ஞானமுள்ளவன் என்று வியந்ததோடு பல பரிசுகளையும் அளித்தார்.

ஒரு சமயம் ஹரிதாஸ் என்ற சன்யாசி தியாகராஜரிடம் வந்து ராம நாமத்தை 96 கோடி தடவை உச்சரிக்கும்படி சொல்லிச் சென்றார். அவ்வாறு அவர் சொல்லி முடித்ததும் யாரோ வாயிற்கதவைத் தட்டுவது போல் இருந்தது. உடனே இவர்போய் கதவைத் திறந்து பார்க்கையில் வந்த மூவரும் தியாகராஜரின் பூஜை இடத்துக்கு வந்து ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகக் காட்சியைத்தந்து மறைந்தனர். அப்பொழுது அவர் அடாணா ராகத்தில் 'பாலகனகமய' என்ற அனுபல்லவியுடன் கீர்த்தனையை ஆரம்பித்துப் பாடினார். இதுதான் இவருடைய முதல் கீர்த்தனை.

தியாகராஜர் 'விதுலகும் ரொக்கேதா' என்ற மாயாமாளவகௌளை கிருதியின் சரணத்தில் லக்ஷணக்காரர்களுடைய பெயர்களையெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். இவர் கிருதிகள் ஒவ்வொன்றும் மிக்க அர்த்தபுஷ்டியுள்ளது. கீர்த்தனைகளில் ஸங்கதி போடும் முறையைத் தியாகராஜர் தான் முதல் முதலாக நிர்ணயித்தார். தியாகராஜர் ராகங்களின் அமைப்பிலுள்ள சகலவிதமான பிரயோகங்களையும் கையாளுகிறார். மேலும் இவர் நவரஸ கன்னட, விஜயஸ்ரீ, பஹுதாரி, போன்ற அபூர்வ ராகங்களின் சாயைகளையும் அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவர் நௌகா சரித்திரம், திவ்ய நாம கீர்த்தனைகள், ஸீதா ராம விஜயம் முதலியவைகளை இயற்றியுள்ளார்.

தியாகையருடைய மகள் ஸீதாலக்ஷ்மியின் கல்யாணத்திற்குச் சிஷ்யர் வெங்கடரமண பாகவதர் ராம பட்டாபிஷேகப் படத்தை வரைந்து அதைப் பரிசளிக்க வாலாஜாபேட்டையிலிருந்து திருவையாற்றுக்கு நடந்துசென்றார். ஸ்ரீராமரே நடந்து வந்திருப்பதாகத் தியாகராஜர் எண்ணி அப்படத்தைப் பார்த்து மோகனராகத்தில் 'நனுபாலிம்ப நடசிவசித்வோ' என்று பாடினார். ஒருமுறை திருப்பதியில் கடவுளைத் தரிசிக்கப்போனபோது, அங்குத் திரைமூடியிருந்ததால், கௌளிபந்து ராகத்தில் 'தெரதீயகராதா' என்று பாடினார். உடனே திரைவிலகத் தியாகராஜருக்குத் தரிசனம் கிடைத்தது.

தியாகராஜர் ராமாயணத்தை 24,000 கீர்த்தனைகளாகப் பாடினார். இவர் மிக எளிமையான வாழ்க்கை நடத்தினார். உயர்ந்த நோக்கமுடையவர். ஒருசமயம் நாரதர் சன்யாஸி ரூபத்தில் வந்து 'ஸ்வரார்ணவமு' என்னும் புத்தகத்தைக் கொடுத்துச்சென்றார். வந்தவர் நாரதர் என்று அறிந்து அடாணா ராகத்தில் 'நாரதகானலோலா' என்னும் கீர்த்தனையைப் பாடினார்.

தியாகராஜர் அவருடைய 80-ஆம் வயதில் ஒரு நாள் காலை தம் சிஷ்யர்களைக் கூப்பிட்டு அவர்களைப் பாடும்படி சொன்னார். பின்பு அவர் அதுவே தமக்குக் கடைசி நாள் என்று கூறி கிருஹஸ்தாசிரமத்தை விட்டு ஸன்யாச ஆசிரமத்தை மேற்கொண்டார். இவர் கடைசியாகப் பாடிய கீர்த்தனை, தங்யாசி ராகத்தில் 'சியாமசுந்தராங்க' என்பதேயாகும். இதன்பின் சில விநாடிகளில் முக்திபெற்றார். சங்கீத திருமூர்த்திகளுள் சிறந்தவர் இவர். வருடந்தோறும் திருவையாற்றில் இவரது உற்சவம் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

G. முத்துலக்ஷ்மி,
ஆறாம் படிவம், 'இ' பிரிவு.

பூனை வேலை செய்தது

ஒரு ஊரில் ஒரு பணக்காரன் இருந்தான். அவனுக்கு சுகுமாரி என்ற பெண்ணிருந்தாள். அவள் எந்த வேலையும் செய்யாமல் தான் வளர்த்துவரும் பூனைகளுடன் விளையாடி வந்தாள். தக்க வயது வந்ததும் கூட இந்த விளையாட்டை அவள் விடவில்லை. பெரிய பெரிய பணக்காரர்களெல்லாம் அவளைத் தங்கள் மருமகளாக்கிக் கொள்ள முயன்றனர். ஆனால் அவர்களது புத்திரர்களில் யாரையும் அவள் விவாகம் செய்து கொள்ளச் சம்மதிக்கவில்லை. கடைசியில் அவள் ஒரு அழகிய ஏழை வாலிபனை விவாகம் செய்து கொண்டாள். அவள் விவாகத்திற்கு முன் அவ்வாலிபனிடம் ஒரு நிபந்தனை விதித்தாள். அதன்படி எக்காரணத்தைக்கொண்டும் அவன் அவளை அடிக்கவோ திட்டவோ கூடாது. அவனும் அந்த நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டே அவளை விவாகம் செய்து கொண்டான். கணவன் வீட்டில் குடிபுகுந்த சுகுமாரி எவ்வித வேலையும் செய்யாமல் தான் அருமையாக வளர்த்து வந்த பூனைக் குட்டியுடனேயே விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டில் மூலைக்கு மூலை குப்பை சேரலாயிற்று. வைத்த சாமான்கள் அப்படியே இருந்தன. சுகுமாரி ஒரு வேலையும் செய்வதே இல்லை. எல்லா வேலையும் அந்த வாலிபனே செய்ய வேண்டிவந்தது. அவனும் கொஞ்ச நாட்கள் தன் மனைவியிடம் இதமாகச் சொல்லிப் பார்த்தான். திருந்துவதாகத் தோன்றவில்லை. கடைசியில் அவனுக்கு ஒரு உபாயம் தோன்றியது. அதன்படி அன்று அவன் வேலைக்குச் செல்லும்போது சுகுமாரியினருகே இருந்த பூனையைப் பார்த்து "ஏ பூனையே! இன்று நான் வருவதற்குள் வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் செய்து சமையலும் முடித்து வைக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன்னை இன்று என்ன செய்கிறேன் பார்' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான். ஆனால் மாலையில் வீடு திரும்பிய போது எந்த வேலையும் செய்யப்படாதிருக்கவே அப்பூனையைப் பிடிக்கலானான். பூனையும் அவனது பிடியிலிருந்து தப்ப சுகுமாரியின் மீது பாய்ந்தது. அதனால் அவளுக்குக் காயம் ஏற்பட்டது. அந்த வாலிபனோ பூனையைப் பிடித்து நன்கு அடித்தான். அப்போது சுகுமாரி அவனைப் பார்த்து "பூனைக்கு நாம் பேசுவதெல்லாம் புரியுமா? அதை ஏன் இப்படி அடிக்கிறீர்கள்?" என்றாள். அதற்கு "எனக்கு இந்த வீட்டில் அந்த பூனையைத்தான் திட்டவும் அடிக்கவும் உரிமை உண்டு" என்று கூறி மேலும் பலமாக அடிக்கத் தொடங்கினான். அப்போது சுகுமாரி இப்படிப் பூனையை அடிப்பதால் என்ன

பிரயோஜனம்? அது செத்துப் போய்விடுமே என்று கண்ணீர் வடித்தாள். உனக்கு அதன்மீது அவ்வளவு கருணை இருந்தால் அதற்காக நீயே எல்லா வேலைகளையும் செய். இல்லாவிட்டால் தினமும் அதை நான் இப்படித்தான் அடிப்பேன் என்றான். மறு நாளும் வெளியே போகையில் பூனையிடம் முன்தினம் கூறியது போலவே சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். சாயந்திரம் வீடு திரும்பிவந்து பார்க்கையில் அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே சுகுமாரி பூனைக்காக எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொண்டிருந்தாள். இவ்விதமாக அவள் நாளடைவில் திருந்தினாள்.

A. S. காமாட்சி,
மூன்றாம் படிவம், 'ஈ' பிரிவு.

எனது குறிக்கோள்

உலகில் வாழும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடாத்தி வாழ்வின் பயனை அடைய நினைப்பர். 'அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தலரிது' என ஔவையார் கூறியாங்கு, மானிடவாழ்வின் பயனை அடைய ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்ததோர் குறிக்கோளையே கொண்டிருப்பார். 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்' எனக் கூறிப் போந்தார் வள்ளுவர். எண்ணங்கட்கு இங்ஙனம் உயர்ந்ததோர் நிலையினைக் கூறுதலான் எண்ணங்களாகிய குறிக்கோளின் அவசியம் யாவர்க்கும் புலனாகும்.

ஆசைக்கோர் அளவின்றி அகிலமெல்லாம் அரசாளுதலைத் தமது குறிக்கோளாகக் கொண்டனர் அரசர் பலர். உலகினை அஹிம்சையினாலும் அன்பினாலும் ஆட்கொள்ளப் பணிசெய்வதே தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டார் மகான் காந்தி. பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுதலையே தமது இலட்சியமாகக் கொண்டவரோ பல கடவுள் பக்தர்கள். இங்ஙனம் வாழ்க்கையில் உயர்ந்ததொரு குறிக்கோளைக்கொண்டே அவர்கள் அதனை அடைய முற்பட்டனர்.

இன்றைய உலகிலே, உழைப்பாளிகளின் உழைப்பிலே உயர்நிலையை அடைந்த பணக்காரன் மேலும் பணம் திரட்டுவதே தன் வாழ்நாளின் குறிக்கோளாகக் கொள்ள, ஏழை ஒருநாட் பொழுதைப்போக்க உழைப்பதையே வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளான். பள்ளியில் முதன்மையாகப் படித்துப் பட்டம் பெறுவதையும், பயனுறுவதையும், எண்ணுகின்றனர் மாணாக்கர். எனவே எந்தக் காலமாயினும், சூழ்நிலையாயினும், அவரவர் அறிவுக்கும், நிலைக்கும் தக்கவாறு குறிக்கோளைக் கொண்டிருப்பர்.

சிறுவயதிலிருந்தே எனக்குத் தமிழைக் கற்க வேண்டுமென்னும் அவா உண்டு. "ஆத்திசூடி," 'கொன்றைவேந்தன்' முதலியன குழந்தைப் பருவத்திலே உருப்போடும் மந்திரங்கள். அதுமுதல் தமிழ்ப் பாடங்களும், பாடல்களும், தமிழறிவில் சிறந்த ஆசிரியர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும் தமிழ் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. பொன்னேபோல் போற்றிவைக்கப்பட்டிருக்கும் நூல்கள் ஆவலை அதிகமாக்குகின்றன. தமிழோசையே எங்கும் கேட்கிறோம். சூழ்நிலையே 'தமிழைப் படித்து இன்புற வேண்டும்' என்பதை எனது வாழ்வின் குறிக்கோளாக அமைத்துவிட்டது.

தமிழை நன்குகற்று அதன் பண்டைய பெருமைகளையும், புலவர்களின் புலமையையும், கவிஞர்களின் கவித்திறனையும், ஆசிரியர்களின் அறவுரைகளையும் நுகரவேண்டுமென்பதே எனது பேரவா. 'யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்' என்னும் பாரதியார் வாக்கு தமிழ் மொழியின் மீது ஒரு பற்றையும் யாமறிந்த புலவரிலே வள்ளுவன்போல், இளங்கோவைப்போல், கம்பனைப்போல் காணோம் என்னும் உறுதிமொழி தமிழ் நூலாசிரியர் மீது பற்றையும் உண்டாக்குகின்றன. 'பிறமொழிப் பாடல்கள் என் செவியைத் தொட்டனவேயன்றி உள்ளத்தைத் தொடவில்லை' எனக்கூறிய சீனிவாஸாசாரியார் மொழி தமிழிசைப் பாடல்களின்

மேல் ஓர் அவாவினைத் தூண்டிவிடும் கருவியாக அமைந்துளது. தமிழ்ப் புரட்சிப் புலவர்களின் வீர முரசம் உள்ளத்திற்குப் புதிய உணர்ச்சியை யூட்டுகிறது. தமிழர் பெருமை குன்றிவிட்ட விளக்கைப்போன்று பொலிய வேண்டுமெனப் பலர் பாடுகின்றனர். தற்காலத்தில் இவையாவும் என்னைத் தமிழ் மீது பற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தன.

தமிழைக்கற்று அதனை மற்றவர்க்கும் புகட்டும் ஆசிரியர் தொழிலே மிகவும் பிடித்தது. 'தம்மால் பிறர் அடையும் பயனே தானடையும் பயன்' என்பர் அறிஞர். கற்றதை மறவாமை, பிறர்க்கும் தான் கற்றது பயன்படல், புதியன பல அறிதல் போன்ற பல நன்மைகள் ஏற்படுவதுடன் உள்ளமும், உயிரும் நல்வழியில் வளரும்.

தமிழைக்கற்றலால் ஒருவர் நன்கு வாழும் நெறியினை அறிந்து கொள்வர். பெரியோர்களின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறுதல் வாயிலாக அப்பெரியார் வாழ்ந்த வாழ்க்கையினையும் கூறி நம் வாழ்வையும் செம்மையடையச் செய்வர் புலவர்கள். வீரம், ஈரம், தியாகம், உயர்ந்த மனப்பான்மைபோன்ற பண்புகளையுடைய தலைவனை உண்டாக்கி, அவன் இன்னலை அழிக்கும் வகைகளைக்கூறி நமது இன்னல்களையும் ஓரளவு அழிக்க முற்படுவர் நூலாசிரியர்கள். அறவுரைகள் பலவற்றையும் பாடல் வாயிலாக எடுத்துரைத்து நம்மை அறநெறியில் வாழ்க்கை நடத்தப் பாடுபடுவோர் பலர். காலத்திற்கேற்றவகையில் மக்களைத் தூண்டுவது தமிழ்ப் பாடல்களே. 'என்று தணியும் எங்கள் சுதந்திரதாகம்' எனப் பாடிய பாரதியார் பாடலும், 'பாயக்காண்பது சுதந்திர வெள்ளம், பணியக்காண்பது வெள்ளையர் உள்ளம்' என்னும் பாடலும் மக்கள் உணர்ச்சியைப் புரட்சிக்களனாக மாற்றுவோ ? காணவேண்டுமென்பதையெல்லாம் தமிழில் காணலாம், கண்டு களிக்கலாம் என்பதே என்கருத்து.

கடவுளையும் காணலாம் ; கவிதையையும் காணலாம் தமிழிலே. வெற்றியையும் காணலாம் ; தோல்வியையும் காணலாம். அறத்தையும், மறத்தையும் காணலாம். வீரத்தையும், ஈரத்தையும் காணலாம். யாவற்றினையும் அளிக்கும் அமிழ்தினுமினிய தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றுப் பயனடைதலையே என் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளேன்.

க. ரமணி,
ஆறும் படிவம், 'ஈ' பிரிவு.

அலுமினியத்தின் சுயசரிதை

சகோதரிகளே, நான் யார் ? நான் எவ்வாறு உங்களுக்கு உபயோகப்படுகிறேன் ? முதலியவைகளைக்கொண்ட என் சுயசரிதையைக் கூறுகிறேன்.

நான் என் தாயாரான பூமாதேவியுடன் சுகமாக ஒரு கஷ்டமும் இல்லாமல் இருந்தேன். ஒருசமயம் சில முரடர்கள் பல ஆயுதத்தால் என்னை நன்றாக அடித்து, என்னை என் தாயிடமிருந்து பிரித்து விட்டார்கள். மிகவும் வருத்தத்துடன் அழுதுகொண்டே அந்த முரடர்களுடன் ஒரு வண்டியில் நானும் என்னுடன் இருந்தவர்களும் ஏறிக்கொண்டோம். அந்தச் சமயம் நான் செய்த பிரயாணத்தை நினைத்தால் வியப்பும், சிரிப்பும் உண்டாகின்றன. அந்த முரடர்கள் எங்களை ஒரு இடத்தில் விட்டு விட்டுச் சென்றார்கள். அங்கு வேறு சில முரடர்கள் எங்களை நன்றாகப் பழுக்கக் காய்ச்சி எங்கள் மீது இருந்த மண்ணை அகற்றினார்கள். அப்பொழுது எங்கள் தேகம் முழுவதும் வலி ஏற்பட்டது. எங்களை உலையில் காய்ச்சியதும் எங்கள் தேகம் மிகவும் மென்மையாகவும், பளபளப்பாகவும், இலேசாகவும் மாறியது. பிறகு எங்களைப் போக்குவரத்துக் கருவியாக, அதாவது நீங்கள் எங்கள்மீது உட்கார்ந்து கொண்டு வெளிநாடுகளுக்குச் சீக்கிரமாகச் செல்வதற்காக ஆகாய விமானம் என்ற பெயரில் அமைத்தார்கள். ஓர் உருவாக்குமுன்

எங்கள் மீது எவ்வளவு அடி அடித்தார்கள் தெரியுமா? நான் தான் காற்றினால் மிக உயரம் பறக்கிறேன். என்மீது நீங்கள் உட்காருவதற்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்கிறீர்கள்! சில சமயம் எனக்கு ஆபத்தும் நேரிடுகிறது. சில மரங்களில் மோதி நான் இறந்துவிடுவேன். மேலும், உங்கள் வீட்டில் எளிதாக வாங்க முடியும்படி நான் அவ்வளவு சிரழிந்துவிட்டேன். முன் காலத்தில் என்னை எவ்வளவு விலைகொடுத்து வாங்குவீர்கள்! ஆனால், இப்பொழுது என்னை விட இலேசாக வேறு சிலரும் என்னுடன் போட்டியிடுகிறார்கள். மின்கம்பி சுற்றுவதற்கு வேண்டிய மிக மெல்லிய தகடுகள் செய்ய நான் உபயோகப்படுகிறேன். நான் உலகில் பிரான்ஸ், ஹங்கேரி, அமெரிக்க ஐக்கியநாடு, ஜெர்மனி, ரஷ்யா, இத்தாலி முதலிய நாடுகளில் ஏராளமாகக் கிடைக்கிறேன். உங்கள் நாட்டில் மத்தியப் பிரதேசம், சென்னை, பம்பாய் பீஹார் ராஜ்யங்களில் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றேன்.

சுரங்கத்திலிருந்து என்னை வெட்டி எடுத்து, நான் மண்ணோடு கலந்து தாதுவாய் இருக்கும்போது மண்ணிலிருந்து என்னைப் பிரித்து எடுத்தால் வருந்தி, பலர் கையால் உதை வாங்கிக்கொண்டு கடைசியில் உங்களிடம் வந்து சேருகிறேன்.

இவ்வாறு நீங்கள் என் கஷ்டத்தை உணர்ந்து பார்த்தால் என்னை உங்கள் வீட்டில் மிகவும் நேர்மையுடன் வளர்ப்பீர்கள். நீங்கள் எல்லோரும் என் கதையைக் கேட்டு விட்டீர்கள். ஆனால், நான் யார் என்பது சிலருக்குத்தெரியும், சிலருக்கு தெரியாது. நான்தான் முதலில் சுகமாக இருந்து பிறகு கஷ்டத்தை அனுபவிக்கும் உலோகம். என் பெயர்தான் அலுமினியம். நீங்கள் உங்கள் தாயைவிட்டுப் பிரிந்தால் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? அது போலவே நானும் என் தாயான பூமாதேவியைப் பிரிந்து கடைசியில் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறேன் தெரியுமா? ஆயினும் பலருக்கு உதவியாயிருப்பதை எண்ணி ஆறுதலடைகிறேன்.

N. லலிதா,
மூன்றும் படிவம், 'இ', பிரிவு.

பொறுமையுள்ள சிறுவன்

ஓர் ஊரில் ஓர் பணக்காரர் இருந்தார். அவர், ஏழைச்சிறுவர், சிறுமியருக்கு ரொட்டி கொடுப்பது வழக்கம். இவர் ரொட்டிகளைக் கடையில் வைத்து விடுவார். சிறுவர், சிறுமியர் அதனை எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

அவர் தினமும் ரொட்டி வைக்கும் பொழுது எல்லாச் சிறுமி, சிறுவர்களும் ஓடிப்போய் முதலில் எடுத்துக் கொள்வர். ஆனால் ஒரு சிறுவன் மட்டும் கடைசியில் எஞ்சியிருக்கும் சிறிய ரொட்டியை எடுத்துக் கொள்வான்.

இதைப் பார்த்த பணக்காரர் அவனது பொறுமையைச் சோதித்தார்.

மறுநாள் அவன் ரொட்டி எடுக்கும் பொழுதும் கடைசியிலேயே நின்று சிறிய ரொட்டியை எடுத்துக் கொண்டான். அவன் அதை வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் அதை இரண்டாகப் பிய்த்தான். அப்பொழுது அதன் உள்ளிருந்து ரூபாய் நாணயங்கள் இரண்டு கீழே விழுந்தன.

அவனது தாய் அந்த நாணயங்களை எடுத்துப் பணக்காரரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் சொன்னாள். உடனே அச் சிறுவன் அவ்விரண்டு நாணயத்தையும் எடுத்துப் பணக்காரரிடம் கொடுத்து நடந்ததைச் சொன்னான். உடனே அப்பணக்காரர் அவன் உண்மை பேசியதற்காகவும், பொறுமையாய் இருந்ததற்காகவும் அவ்விரண்டு ரூபாய் நாணயங்களையும் அவனிடமே கொடுத்தார்.

அதைப் போல் அனைவரும் பொறுமையையும், உண்மையையும் கடைப்பிடித்து நடக்க வேண்டும்.

R. ராஜலக்ஷ்மி,
மூன்றும் படிவம், 'இ' பிரிவு.

தாழ்மையின் சிறப்பு

"தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் எவனும் உயர்த்தப்படுவான்"

தாழ்மை மனிதனை தாழ்நிலையிலிருந்து உயர்நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் பாதை. மனிதனுக்கு அவசியமான சிறந்த குணமாகும் தாழ்மை. தாழ்மையுள்ளவன் பிறர் மதிப்பைப் பெற்று வாழ்வான்.

முன்பு ஒரு சிறு கிராமத்தில் தானியேல் என்ற பெயர்கொண்ட ஒரு இடைப் பையன் தன் தாயுடன் வசித்துவந்தான். அவன் பள்ளியில் படியாவிடினும் சிறந்த அறிவும், நற்குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தான். அவனது நேர்மையான நடத்தையை அந்தக் கிராமத்தினர் அனைவரும் பாராட்டினர். அரசன் காதிற்கும் இவன் புகழ் எட்டியது. உடனே அவனை வரவழைத்து அவன் திறமையை மெச்சி அவனை ஒரு ஸ்தானாதிபதியாக நியமித்தார். அரசனது செய்கை உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள் மத்தியில் படியாத இடையனை அதிகாரியாக நியமித்தது குறித்தும் பொறாமை கொண்டு ஏதேனும் குற்றஞ்சாட்டி அவனை வேலையினின்றும் நீக்க முயற்சித்தார்கள்.

தக்க சமயம் வாய்த்தது. உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அரசனிடம் "அரசே! தானியேல் எப்பொழுதும் தன்னுடனேயே எடுத்துச் செல்லும் மரப் பெட்டியில் மக்களிடமிருந்து உமக்குத் தெரியாமல் கற்கள், உயர்ந்த ஆடைகள், பணம் முதலியனவற்றை லஞ்சமாகப் பெற்றுச் சேர்த்து வைத்துள்ளான். உடனே அவனைச் சோதித்துத் தண்டிக்கவும்" என முறையிட்டனர். ஒருநாள் மாலை அரசன் தன் குதிரையை எடுத்துக் கொண்டு தானியேல் இருக்குமூருக்குச் சென்றான். மற்ற பிரதானிகளும் கூடச் சென்றனர். வழியில் தானியேல் தன் ஒட்டகத்தின் பின்னால் கட்டியிருக்கும் பெட்டியுடன் எதிரே வந்து கொண்டிருந்தான். உடனே அதிகாரிகள் பெட்டியைச் சுட்டிக் காட்டினர். அரசன் தானியேலிடம் சென்று பெட்டியைத் தான் பார்க்க வேண்டுமென்றும் திறந்து காட்டும் படியாகவும் கேட்டார். தானியேல் தயக்கமுற்றான். அரசனின் சந்தேகம் வலுத்தது. சேவகனை விட்டுத் திறக்குமாறு பணித்தார். பெட்டியைத் திறந்ததும் துர்நாற்றம் வீசிற்று. உள்ளே ஆட்டு ரோமத்தினால் செய்த ஆடை ஒன்றும் ஆடு மேய்க்கும் கோல் ஒன்றும் தவிர வேறெதுவும் காணவில்லை. அரசன் வியப்புற்றான்.

"தானியேல்! எதற்கு இந்த ஆட்டு ரோம உடையும், கோலும்" என வினவினான் அரசன். உடனே தானியேல் "அரசே! நீர் எனக்களித்த இந்த ஸ்தானாதிபதி பதவியினால் என் மனம் பல தடவைகள் பெருமை கொள்ள நேரிட்டது. உடனே நான் இந்தப் பெட்டியைத் திறந்து ஆடையை நோக்கி "ஏ! மனமே பெருமை கொள்ளாதே! உன் நிலை இதுவல்ல; இதோ இந்த ஆடையும், தோலுமே உன் நிலையாகும் என எச்சரித்து என் மனத்தை அடக்கிக் கொள்வேன்" என விடை பகர்ந்தான்.

உடனே அரசன் அவனது தாழ்மையை மெச்சி எல்லா ஸ்தானாதிபதிகளுக்கும் மேலான அதிகாரியாக நியமித்தான். மற்றவர்கள் இவனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

பெருமையைக் கைவிட்டுத் தாழ்மையைக் கடைப்பிடிப்போமாக!

S. கமலாபாய்,
ஆறும் படிவம், 'இ' பிரிவு.

மூளைக்கு வேலை

1. ஒருவன் கடையிலிருந்து 2 மூட்டை தேங்காய் வாங்கிக்கொண்டு செல்கிறுன். ஒரு மூட்டைக்கு 100 தேங்காய் வீதம் 200 தேங்காய்கள் இருக்கின்றன. இவன் நூறு இடத்திற்கு வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு மூட்டைக்கு ஒரு தேங்காய் வீதம் தேங்காய்கள் வரி கொடுத்துப் பிறகு தன் சமார்த்தியத்தினுல் 50 தேங்காய்கள் வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்கிறுன். அது எவ்வாறு ?

2. ஒருவன் சில பூமாலைகளை எடுத்துச் செல்கிறுன். அவன் ஒரு குளத்தில் ஸ்நானம் செய்கின்றுன். அப் பூமாலைகள் 2 மடங்கு ஆகின்றன. அதில் 8 பூமாலைகளைக் கோவிலிலுள்ள கடவுளுக்குப் போட்டுவிட்டு மற்ெருரு குளத்திற்குச் சென்று ஸ்நானம் செய்கிறுன். கையிலுள்ள பூமாலைகள் 2 மடங்கு ஆகின்றன. அதில் 8 ஐ எடுத்து மற்ெருரு சுவாமிக்குப் போடுகிறுன். மற்ெருரு குளத்திற்குச் சென்று ஸ்நானம் செய்கிறுன். கையிலுள்ள மாலைகள் 2 மடங்கானதும் 8 பூமாலைகளைச் சுவாமிக்குப் போட்டுவிடுகிறுன் அவன் வீட்டிற்குத் திரும்பும்பொழுது அவனிடத்தில் ஒரு பூமாலைகூட இல்லை. அப்படியாஞல் அவன் எவ்வளவு பூமாலைகள் போகும்பொழுது எடுத்துச் சென்றுன் ?

(விடை)

1. இவன் வரி கொடுப்பவர்களிடம் இரண்டு மூட்டையிலிருந்தும் இரண்டு இரண்டு தேங்காய்களாகக் கொடுத்துக்கொண்டே சென்றுன். 50 இடம் சென்றதும் ஒரு மூட்டைக்கே எல்லாத் தேங்காய்களையும் கொட்டிவிட்டான். அப்பொழுது அம்மூட்டையில் நூறு தேங்காய் இருந்தது. அதை ஒவ்வொன்ருக மற்றும் 50 இடங்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு மீதி 50 தேங்காய்களை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றுன்.

(விடை)
2. 7 பூமாலைகள்.

T. K. சாந்தமணி,
நான்காம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு.

விடுகதைகள்

மூடாத வாய்க்கு முழம் வால். இது என்ன ? (அகப்பை)

கடுகு மடிப்பதற்கு இலைகள் இல்லை. யானை நிற்பதற்கு நிழலுண்டு அது என்ன ? (சவுக்கு)

பார்த்தால் கல்லுதான் ; பல்லுப் பட்டால் தண்ணீர்தான் அது என்ன ? (ஐஸ்)

ஓடிப்படரும் கொடியல்ல, ஒளி மிகவுண்டு நிலவல்ல, மாடி மணைகளில் சிங்காரம் நாடு நகரெங்கும் அலங்காரம் அது என்ன? (மின்சாரம்)

பலபேர் போற்றும் பாட்டுக்காரி, பக்தியில் முதிர்ந்த பாட்டியவள்—யார் ? (ஔவையார்)

என். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மி,
மூன்றும் படிவம் 'அ' பிரிவு.

மாதப் பாட்டு

சித்திரை பிறந்தது தென்றலும் வந்தது
பத்திரமாய் நெல்பானைகள் சிறந்தது
வைகாசி பிறந்தது ; வசந்தமும் முதிர்ந்தது
வாங்கிய மாங்கனி வழிதனில் இனிக்குது
ஆனியும் பிறந்தது ; ஆழ்கடல் தூங்குது
அவனியும் உழுதலை அயர்ந்தது கலப்பையும்
ஆடி பிறந்தது ; அடித்தது காற்றுடன்
ஆடின மரங்களும் ; ஆறுகள் பெருகவே
ஆவணி பிறந்தது ; அவிட்டமும் வந்தது
ஆவென மேகமும் ஆர்வத்துடன் இடித்தது
புரட்டாசி பிறந்தது ; புதுவரப் புயர்ந்தது
திரட்டிய பொம்மைகள் திருக்கொலு இருக்குது
ஐப்பசி பிறந்தது ; அடை மழை குழப்புது
தப்பிலை பட்டாசும் தவருமல் வெடிக்குது
கார்த்திகை பிறந்தது ; காடை விளக்குகள்
நேர்த்தியாய் எரியுது நெற்பொரி பறக்குது
மார்கழி பிறந்தது ; மணக்குது களியது
பார் திருவாதிரை பஜனைகள் முழங்குது
தையது பிறந்தது ; தாழியும் பொங்கிட
கையது கொட்டியே கன்னியர் பாடுவர்
மாசியும் பிறந்தது ; மகமுடன் இருந்தது
காசுமே நின்றது கழனியும் வளர்ந்தது
பங்குனி பிறந்தது ; பால் வடு தொங்குது
அங்கொரு உத்திரம் அழகாய் அமைந்தது.

S. K. ராதா,
நான்காம் படிவம் 'ஈ' பிரிவு.

தமாஷ் பேச்சு

விமலா :—ஏன்டி கமலா, உன்னுடைய அப்பா தொழிலாளியா ? முதலாளியா ?
கமலா :—இரண்டும் இல்லேடி ; செலவாளி.

* * * * *

தையற்காரன் மனைவி :—என்னங்க ஞாபகமறந்தியாக் கையில் கத்தரிக்கோலை எடுத்து வந்திட்டீங்க.
தையற்காரன் :—நான் ஒன்றும் மறக்கவில்லை. நீ செய்யப்போகும் சப்பாத்தியைக் கத்திரிக்கத்தான் எடுத்துவந்தேன்.

* * * * *

வாத்தியார் :—ஏண்டா ராமு, சூரியனுல் நமக்கு என்ன பயன்.
ராமு :—பாதி மண்ணெண்ணெய் லாபம் ஸார் ?

N. A. அலமேலு,
மூன்றும் படிவம் 'உ' பிரிவு.

॥ परोपकार ॥

"स्व" और "पर" का विभेद ही माया है। हम अपने और पराये का बहुत भेद-भाव किया करते हैं और जीवन में अधिकांश कर्म अपने और अपन लिए ही किया करते हैं ॥ किन्तु "स्वत्व" की इस संकुचित परिधि से बाहर आकर "पर" का आलिंगन करना अपनी मनुष्यता का परिचय देना है। ज्ञानदृष्टिसंपन्न महानुभाव वसुधा को कुटुम्ब समझने की साधना किया करते हैं। मनुष्य मात्र को दूसरों के सुख-दुख का ध्यान होना अपेक्षित हैं। सुख और दुख तो सभी पर पडते रहते हैं, दुख में हम दूसरों की सहायता चाहते हैं अतएव हमें भी दूसरों के दुख को हलका करने का प्रयत्न करना चाहिए, अपने पेट तो सभी भर लेते हैं हमें तो दूसरों का भी ध्यान करना चाहिए। मानव के सामूहिक मंगल के लिए परोपकार भावना की अत्यधिक वृद्धि नितान्त आवश्यक है। परोपकार-भाव ही समाज की स्थिति का मूलाधार है।

प्रकृति में यदि देखें तो परोपकार की यह शुद्ध बुद्धि सर्वत्र ही दृष्टिगोचर होती है, मेघ हमारे लिए जल बरसाता है। वसुन्धरा अपने प्राणों का रस निचोड़ कर हमारा पेट भरती हैं। शीतातप का सहन करते हुए वृक्ष हमें फल देते हैं, गाएँ हमें दूध देती हैं। बैल हमारे खेत जोतते हैं, हाथी ऊँट घोडे आदि हमारा बहुत काम करते हैं और बेचारा कुत्ता हमारे घर की रखवाली करता है। सृष्टि के पंचभूत परोपकार से सहानुभूति में ही अविश्रान्तभाव से लगे हुए हैं। इसी को लक्ष्यकर भर्तृहरि के मुख से निकल पडा था—

परोपकाराय फलन्ति वृक्षाः
परोपकाराय वहन्ति नद्यः
परोपकाराय दुहन्ति गावः
परोपकाराय सतां विभूतयः

इस तरह सज्जनों की सम्पूर्णा।

विभूति हो परोपकार के लिए होती है। मनुष्य को इस तत्व से शिक्षा लेनी चाहिए।

एस. पद्मावती,
III Form, E.

॥ दशहरा ॥

हमारे देश के त्योहारों में दशहरा एक मशहूर त्योहार है।—सभी प्रांतों में यह धूमधाम के साथ मनाया जाता है। यह दस रातों का त्योहार है। इन दिनों में उत्तर हिन्दुस्तान में राम लीला मनाई जाती है। उसमें बडी रौनक रहती है। कलकत्ते में दुर्गा की पूजा की जाती है। दशहरे को विजयदशमी भी कहते हैं।

यह त्योहार पांडवों के अज्ञातवास से शुरू हुआ है। दशहरे के दिन अर्जुनने शमी वृक्ष से अपने बाण और धनुष निकाले थे। उसने कौरवों से लड़ाई करके उन पर विजय पाई थी। इसलिए उसका नाम विजयदशमी पड़ा।

मैसूर में यह त्योहार बडी धूमधाम से मनाया जाता है। दूर-दूर के लोग उन दिनों में मैसूर देखने के लिए आते हैं।

दशहरे के दिन आन्ध्र प्रांत के लोग अपने अध्यापकों को द्रव्य देते हैं। पाठशाला के बच्चों को नारियल और शक्कर आदि से खुश करते हैं। पाठशालों के बच्चे खूब सज-धज कर अपने अध्यापकों के साथ घर घर जाते हैं। गृहस्थ लोग अध्यापकों का खूब सत्कार करते हैं।

जि. जयलक्ष्मी,
V Form, B.

॥ काव्यकण्ठ गणपतिसूरि चरित्र संग्रहः ॥

आन्ध्र देशे बोब्बिलि संस्थानोपान्ते 'कलवरायि' (कुमुदोपलम्) नाम ग्रामो वर्तते। तत्र नरसिंहशास्त्री इति विख्यातः एकः पण्डितः आसीत्। तस्य भार्या नरसमाम्बा। अनयोः गणपतिः नाम पुत्रः बभूव। एष बालकः बाल्यात्प्रभृति पाठशालायां अतिचतुरः आसीत्। सप्तवर्षवयस्कस्य तस्य बालरामायणादिग्रन्थाः कण्ठस्थाः अभवन्। बालक्रीडास्वपि गणपतिः ग्रामस्य नायको बभूव।

अस्य दशमे वर्षे कवित्वाभ्यासे अयं प्रथमः श्लोकः—

"जगद् गुरू नहं वन्दे ब्रह्म-विष्णु महेश्वरान्।
वाणी-लक्ष्मी-शिवानाथान् सृष्टि स्थित्यन्तकारिणः॥"

तस्मिन्नेववर्षे लघुपाराशरी श्रीपतिपाठौ समाप्तौ। एकादशाब्दपूर्तेः पूर्वमेव रघुवंश-कुमारसम्भव-मेघदूतादि काव्यानि अस्य मुखस्थानि अभवन्। चतुर्दशवर्षदेशीयस्य अस्य आशु धाराकारा कविता विलसितुं उपाक्रमिष्ट। संस्कृतभाषायां सरलं भाषितुं, गद्यानि पद्यानि वा अविलम्बं रचयितुं आसीदस्य कौशलम्। अष्टादश वर्षावधि वैयाकरण सिद्धान्त कौमुदीं अधीयानः बभूव। "विंशत्यब्दे विश्रुत नानाविद्यावयः" इति वेदान्तदेशिकवत् प्रकाशते स्म युवा गणपतिः!

स्वग्रामे विद्यां परिसमाप्य गणपतिः गौडदेशे नवद्वीपपुरीं अगच्छत्। तत्र तस्य पाण्डित्यं पण्डित परिषदि परीक्षणक्षमं इति निरणायि। आगतः परिषत्परीक्षा दिवसः। शरीरेण कृशः अस्माकं युवा गणपतिः समृद्धः साहित्यसम्पदा भुवनमेव तृणीकुर्वन्त्या दृष्ट्या ज्वलितः सभां प्रविष्टः। ततः समारब्धा परीक्षा। पद्यपूरणाय दत्ताः समस्याः। अस्माकं युवा कविश्च तत्सदस्येव उत्तरार्धेन पद्यानि अपूरयत्। अथ परीक्षायाः समाप्तौ परीक्षां तीर्णवन्तं सभापतिः रसिकाग्रगण्यः अम्बिकादत्तः गणपतिं वृद्धः युवानं आश्लिष्यन् आमोद वचनैः सन्तृप्तिं प्राचीकटत्। उत्थानपूर्वं तत्रायं "काव्यकण्ठ" इति उपहारः अस्मै परिषदा दत्तः।

अनन्तरं एषः "वासिष्ठ गणपति मुनि" रिति विख्यातः, तपोधनः तेजस्वी कविसार्वभौमश्च अभवत्। बहवः स्तोत्रग्रन्थाः वेदान्त ग्रन्थाश्च अनेन रचिताः। एवं स्वतेजसा रमणीय कवितया च अष्टपञ्चाशब्दकालं भारत-भूवलयं आसाद्य वासिष्ठः काव्यकण्ठगणपतिमुनिः आचार्यः स्वभुवमवाप। काव्यकण्ठः विजयतेतराम्।

टि. वि. विजयलक्ष्मी,
VI Form, B.

॥ कालिदासस्य चातुर्यम् ॥

कदाचित् भोजेन विलासार्थं नूतनं गृहान्तरमेकं निर्मितम्। तस्मिन् गृहे गृहप्रवेशाधोषणात् पूर्वं एकः ब्रह्मराक्षसः प्रविष्टः। सच रात्रौ ये तत्र अवसन् तान् भक्षयन् आसीत्। ततः राजा मान्त्रिकान् आहूय तदुच्चाटनाय प्रैरयत्। स तु आगच्छत एव मान्त्रिकान् अभक्षयत्। किञ्च-यावत् सः कञ्चन पुरुषं पश्यति, तावत् चतस्रः समस्याः पठति, 'सर्वस्य द्वे' 'वृद्धो यूना' 'एको गोत्रे' 'स्त्रीपुंवच्च' इति। यदि स्वेन चिन्तितमुत्तरं न दीयते तर्हि स पुरुषः तेन सद्य एव हन्यते। बहवः पण्डिताः एतानि पाणिनि-सूत्राणि मन्यमानाः महता प्रयासेन व्याख्यातुं आरभन्त। हन्त! सर्वेऽपि ब्रह्मराक्षसेन यमधर्मराजस्य उपायनीकृताः।

अत्रान्तरे कालिदासः भोजं प्राह—"देव नूनमयं राक्षसः सकलशास्त्रप्रवीणः सुकविश्च भाति। अतस्तं तोषयित्वैव कार्यं साधयामि" इति। ततः स्वयं तत्र रात्रौ गत्वा अशेत।

ततः प्रथमयामे ब्रह्मराक्षसः समागतः। सच 'पूर्वं आगतं कालिदासं दृष्ट्वा—'अयं नूतनः पुरुषोऽतो मया समस्या पठनीया। न चेद्व्यक्ति अभीष्टमुत्तरं हन्तव्यः एव" इति निश्चित्य अपठत्—"सर्वस्य द्वे" इति। तदा कालिदासः प्राह—"सुमतिकुमती सम्पदापत्तिहेतू" इति। ततः सः गतः।

पुनरपि द्वितीययामे समागत्य कालिदासं दृष्ट्वा अपठत्— "वृद्धो यूना" इति। तदा कविना भणितं—"सहपरिचयात्त्यज्यते कामिनीभिः" इति। ततः सः अगच्छत्।

तृतीये यामे पुनरपि आगत्य, ब्रह्मराक्षसः अपठत्— "एको गोत्रे" इति। तदा कविः ऊचिवान्—"प्रभवति पुमान् यः कुटुम्बं बिभर्ति" इति ॥

पुनरपि राक्षसः चतुर्थयामे आगत्य अपठत्-"स्त्रीपुंवच्च" इति। तदा कविकोकिलेनोक्तं—प्रभवति यदा तद्धि गेहं विनष्टम्" इति। ततः प्रभातसमये आगत्य तं कालिदासं निश्चित्य प्राह—'सुमते! तुष्टोऽस्मि। किं तव अभीष्टं" इति। कालिदासः प्रोवाच—"भगवन्! यदि प्रीतोऽसि तर्हि अमुं गृहं जहीहि" इति। सः राक्षसोऽपि तथेत्युक्त्वा अन्यत्र गतवान्। कविरपि भोजराजं प्राप्य वार्तां न्यवेदयत्। तेन सन्तुष्टः भोजः कवितिलकं अतीव बहुमेने।

तदाप्रभृति इदं आभाणकचतुष्टयं सर्वस्यापि सहृदयलोकस्य आह्लाददायि समैः जनैः जेगीयते।

सर्वस्य द्वे सुमतिकुमती संपदापत्तिहेतू
वृद्धो यूना सहपरिचयात् त्यज्यते कामिनीभिः।
एको गोत्रे प्रभवति पुमान् यः कुटुम्बं बिभर्ति
स्त्रीपुंवच्च प्रभवति यदा तद्धि गेहं विनष्टम् ॥

॥ शुभं भूयात् ॥

इत्थं

पी. जी. कमला,

V Form, B.

1956

THE UNIVERSITY TUTORIAL COLLEGE

(Sama Rao School Premises)

37, SINGARACHARI STREET, TRIPLICANE, MADRAS.

(ESTABLISHED 1939)

This college coaches students for the following Examinations to be held in MARCH 1956.

1. S. S. L. C. 2. MATRICULATION & 3. INTERMEDIATE

Special Rapid Revision Classes in all the subjects for the benefit of the S. S. L. C. Pupils taking the March '56 Exam. begin from 1-12-'55.

Separate Classes for girl pupils & **All subjects taught in English or Tamil**

Efficient coaching and individual attention guaranteed.

Classes : Morning & Evening Hours

Join at once and make sure of your success in the ensuing Exams.

For further Particulars apply to : DIRECTOR

Printed by C. Krishnamurthi at the Ramakrishna Printing Works, 19/B, Woods Road, Madras-2, and Published by Sri N. K. Thirumalachariar at the National High School (Girls) Triplicane.

Editor : S. SAROJINI.